

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUĐOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 30. novembra 2023 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Azylová politika – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Články 3 až 5, 17 a 27 – Nariadenie (EÚ) č. 603/2013 – Článok 29 – Nariadenie (EÚ) č. 1560/2003 – Príloha X – Právo žiadateľa o medzinárodnú ochranu na informácie – Spoločný informačný materiál – Osobný pohovor – Žiadosť o medzinárodnú ochranu predtým podaná v prvom členskom štáte – Nová žiadosť podaná v druhom členskom štáte – Neoprávnený pobyt v druhom členskom štáte – Postup prijatia späť – Porušenie práva na informácie – Neuskutočnenie osobného pohovoru – Ochrana pred rizikom nepriameho vyhostenia alebo vrátenia – Vzájomná dôvera – Súdne preskúmanie rozhodnutia o odovzdaní – Rozsah – Konštatovanie existencie systémových chýb v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu v dožiadanom členskom štáte – Ustanovenia o práve vlastného uváženia – Riziko porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia v dožiadanom členskom štáte“

V spojených veciach C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21,

ktorých predmetom je päť návrhov na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, a to konkrétne návrh podaný rozhodnutím Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd, Taliansko) z 29. marca 2021 a doručený Súdnemu dvoru 8. apríla 2021 (C-228/21), návrh podaný rozhodnutím Tribunale di Roma (súd v Ríme, Taliansko) z 12. apríla 2021 a doručený Súdnemu dvoru 22. apríla 2021 (C-254/21), návrh podaný rozhodnutím Tribunale di Firenze (súd vo Florencii, Taliansko) z 29. apríla 2021 a doručený Súdnemu dvoru 10. mája 2021 (C-297/21), návrh podaný rozhodnutím Tribunale di Milano (súd v Miláne, Taliansko) zo 14. apríla 2021 a doručený Súdnemu dvoru 17. mája 2021 (C-315/21), a návrh podaný rozhodnutím Tribunale di Trieste (súd v Terste, Taliansko) z 2. apríla 2021 a doručený Súdnemu dvoru 26. mája 2021 (C-328/21), ktoré súvisia s konaniami:

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino
(C-228/21),

DG (C-254/21),

XXX.XX (C-297/21),

PP (C-315/21),

GE (C-328/21)

proti

* Jazyk konania: taliančina.

CZA (C-228/21),

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino
(C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21),

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory A. Prechal, sudcovia F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer
(spravodajca) a M. L. Arastey Sahún,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: C. Di Bella, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. júna 2022,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- XXX.XX, v zastúpení: C. Favilli a L. Scattoni, avvocate,
- GE, v zastúpení: C. Bove, avvocata,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci L. D'Ascia a D. G. Pintus, avvocati dello Stato,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: A.-L. Desjonquères a J. Illouz, splnomocnení zástupcovia,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman, M. de Ree a A. Hanje, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: A. Azéma a C. Cattabriga, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 20. apríla 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 3 ods. 2, článkov 4 a 5, článku 17 ods. 1, článku 18 ods. 1, článku 20 ods. 5 a článku 27 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“), článku 29 nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 603/2013 z 26. júna 2013 o zriadení systému Eurodac na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie nariadenia č. 604/2013 a o žiadostiach orgánov členských štátov na presadzovanie práva a Europolu o porovnanie s údajmi v systéme Eurodac na účely presadzovania práva a o zmene nariadenia (EÚ) č. 1077/2011, ktorým sa zriaďuje Európska

agentúra na prevádzkové riadenie rozsiahlych informačných systémov v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (Ú. v. EÚ L 181, 2013, s. 1, ďalej len „nariadenie Eurodac“), ako aj článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

- 2 Tieto návrhy boli podané v rámci piatich sporov medzi, čo sa týka prvého z nich (vec C-228/21), Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (Ministerstvo vnútra, odbor pre občianske slobody a prisťahovalectvo – oddelenie Dublin, Taliansko) (ďalej len „ministerstvo vnútra“) a CZE vo veci rozhodnutia ministerstva vnútra odovzdať ho do Slovinska v nadväznosti na žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú podal v Taliansku, a čo sa týka ďalších štyroch sporov (veci C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21), medzi DG, XXX.XX, PP a GE na jednej strane, pričom prví traja z nich tiež podali takúto žiadosť v Taliansku a GE sa tam zdržiaval neoprávnene, a ministerstvom vnútra na druhej strane, vo veci rozhodnutia tohto ministerstva odovzdať ich, pokiaľ ide o DG, do Švédska, pokiaľ ide o XXX.XX, ako aj PP, do Nemecka, a pokiaľ ide o GE, do Fínska.

Právny rámec

Smernica „o oprávnení“

- 3 Kapitola II smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9, ďalej len „smernica ,o oprávnení“), ktorá má názov „Posudzovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu“, obsahuje okrem iného článok 8 tejto smernice, nazvaný „Vnútroštátna ochrana“. Tento článok stanovuje:

„1. Ako súčasť posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu môžu členské štáty určiť, že žiadateľ nepotrebuje medzinárodnú ochranu, ak má žiadateľ v niektorej časti krajiny pôvodu:

- a) neopodstatnenú obavu z prenasledovania alebo nie je reálne ohrozený vážnym bezprávím, alebo
- b) prístup k ochrane proti prenasledovaniu alebo vážnemu bezpráviu, ako sa vymedzuje v článku 7,

a môže bezpečne a legálne odcestovať a získať možnosť prijatia do tejto časti krajiny a je možné reálne očakávať, že sa tam usadí.

2. Pri posudzovaní, či má žiadateľ opodstatnenú obavu z prenasledovania alebo je reálne ohrozený vážnym bezprávím, alebo má prístup k ochrane proti prenasledovaniu alebo vážnemu bezpráviu v časti krajiny pôvodu v súlade s odsekom 1, členské štáty zohľadnia v čase prijímania rozhodnutia o žiadosti všeobecné okolnosti prevládajúce v tejto časti krajiny a osobné okolnosti žiadateľa v súlade s článkom 4. Na tento účel členské štáty zabezpečia, aby sa získali presné a aktuálne údaje z príslušných zdrojov, napríklad od Vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov a Európskeho podporného úradu pre azyl.“

- 4 Článok 15 smernice „o oprávnení“, nazvaný „Vážne bezprávie“, ktorý sa nachádza v kapitole V tejto smernice s názvom „Predpoklady na poskytnutie doplnkovej ochrany“, stanovuje:

„Vážne bezprávie pozostáva:

...

- c) z vážneho a individuálneho ohrozenia života občana alebo osoby z dôvodu všeobecného násillia v situáciách medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.“

Nariadenie Dublin III

- 5 Odôvodnenia 18 a 19 nariadenia Dublin III znejú:

„(18) V záujme uľahčenia určenia členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu by sa mal zorganizovať osobný pohovor so žiadateľom. Žiadateľ by preto mal byť čo najskôr po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu informovaný o uplatňovaní tohto nariadenia a o tom, že v rámci pohovoru má možnosť poskytnúť informácie o prítomnosti rodinných príslušníkov, príbuzných alebo iných osôb blízkych rodine v členských štátoch s cieľom uľahčiť proces určenia zodpovedného členského štátu.

(19) S cieľom zaručiť účinnú ochranu práv dotknutých osôb by sa mali v súvislosti s rozhodnutiami o odovzdaní do zodpovedného členského štátu stanoviť právne záruky a právo na účinný prostriedok nápravy predovšetkým v súlade s článkom 47 [Charty]. S cieľom zabezpečiť dodržanie medzinárodného práva by mal účinný prostriedok nápravy voči takýmto rozhodnutiam zahŕňať preskúmanie uplatňovania tohto nariadenia, ako aj právnej a faktickej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva.“

- 6 Článok 3 tohto nariadenia, ktorý je nazvaný „Prístup k postupu posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu“ a ktorý sa nachádza v kapitole II tohto nariadenia s názvom „Všeobecné zásady a záruky“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Členské štáty posúdia každú žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú podá štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti na území ktoréhokoľvek z nich, ako aj na hranici alebo v tranzitnom priestore. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole III označený ako zodpovedný.

2. Keď nie je možné určiť žiaden zodpovedný členský štát na základe kritérií uvedených v tomto nariadení, je za jej posúdenie zodpovedný prvý členský štát, v ktorom bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná.

Ak nie je možné odovzdať žiadateľa do členského štátu, ktorý je primárne určený za zodpovedný, pretože sa zo závažných dôvodov možno domnievať, že v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov existujú v danom členskom štáte systémové chyby, na základe ktorých hrozí žiadateľom neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 [Charty], členský štát uskutočňujúci proces určovania zodpovedného členského štátu pokračuje v posudzovaní kritérií stanovených v kapitole III s cieľom zistiť, či iný členský štát nemôže byť určený ako zodpovedný.

Ak nemožno vykonať odovzdanie podľa tohto odseku do žiadneho členského štátu určeného na základe kritérií stanovených v kapitole III alebo do prvého členského štátu, v ktorom bola podaná žiadosť, stane sa zodpovedným členským štátom členský štát, ktorý uskutočňuje proces určovania zodpovedného členského štátu.“

7 Článok 4 uvedeného nariadenia, nazvaný „Právo na informácie“, znie:

„1. Po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu v zmysle článku 20 ods. 2 v členskom štáte jeho príslušné orgány informujú žiadateľa o uplatňovaní tohto nariadenia, a to najmä o:

- a) cieľoch tohto nariadenia a dôsledkoch podania ďalšej žiadosti v inom členskom štáte, ako aj o dôsledkoch pohybu z jedného členského štátu do iného členského štátu počas obdobia, keď sa určuje zodpovedný členský štát podľa tohto nariadenia a keď sa posudzuje žiadosť o medzinárodnú ochranu;
- b) kritériách, na základe ktorých sa určuje zodpovedný členský štát, o hierarchii takýchto kritérií v jednotlivých štádiách konania a ich trvaní, ako aj o tom, že podanie žiadosti o medzinárodnú ochranu v jednom členskom štáte môže viesť k tomu, že podľa tohto nariadenia sa stane zodpovedným iný členský štát, hoci takáto zodpovednosť nevyplýva z týchto kritérií;
- c) osobnom pohovore podľa článku 5 a o možnosti predloženia informácií týkajúcich sa prítomnosti rodinných príslušníkov, príbuzných alebo iných osôb blízkych rodine v členských štátoch vrátane spôsobov, ktorými môže žiadateľ tieto informácie predložiť;
- d) možnosti napadnúť rozhodnutie o odovzdaní, a prípadne o možnosti požiadať o odloženie odovzdania;
- e) skutočnosti, že príslušné orgány členských štátov si môžu o ňom vymeniť údaje výhradne na účel vykonania ich povinností vyplývajúcich z tohto nariadenia;
- f) práve na prístup k údajom, ktoré sa ho týkajú, a o práve požadovať opravu takýchto údajov, ak sú nesprávne, alebo vymazanie, ak boli spracované v rozpore so zákonom, ako aj o postupoch vykonávania týchto práv vrátane kontaktných údajov orgánov uvedených v článku 35 a vnútroštátnych orgánov na ochranu údajov, ktoré sú zodpovedné za vybavovanie sťažností súvisiacich s ochranou osobných údajov.

2. Informácie uvedené v odseku 1 sa poskytnú písomne v jazyku, ktorému žiadateľ rozumie alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu žiadateľ rozumie. Členské štáty na tento účel použijú spoločný informačný materiál vypracovaný v súlade s odsekom 3.

Ak je to potrebné pre riadne porozumenie zo strany žiadateľa, informácie sa poskytnú aj ústne, napríklad v súvislosti s osobným pohovorom uvedeným v článku 5.

3. Európska [k]omiszia prostredníctvom vykonávacích aktov vypracuje spoločný informačný materiál, ako aj osobitný informačný materiál pre maloleté osoby bez sprievodu, ktorého obsahom budú prinajmenšom informácie uvedené v odseku 1 tohto článku. Tento spoločný informačný materiál tiež obsahuje informácie o uplatňovaní [nariadenia Eurodac] a najmä o účele, na ktorý údaje o žiadateľovi môžu byť v rámci systému Eurodac spracované. Spoločný informačný materiál musí byť vypracovaný tak, aby sa členským štátom umožnilo doplniť doň

„dodatočné informácie týkajúce sa konkrétneho členského štátu. Uvedené vykonávacie akty sa prijímajú v súlade s postupom preskúmania uvedeným v článku 44 ods. 2 tohto nariadenia.“

8 Podľa článku 5 tohto nariadenia, nazvaného „Osobný pohovor“:

„1. Na uľahčenie procesu určovania zodpovedného členského štátu, členský štát, ktorý uskutočňuje tento proces, vykoná osobný pohovor so žiadateľom. Tento osobný pohovor má zároveň žiadateľovi umožniť správne pochopiť informácie, ktoré sa mu poskytli podľa článku 4.

2. Od osobného pohovoru možno upustiť, ak:

a) je žiadateľ na úteku alebo

b) potom ako sa mu poskytli informácie uvedené v článku 4, žiadateľ už iným spôsobom poskytol informácie dôležité pre určenie zodpovedného členského štátu. Členský štát, ktorý upustí od osobného pohovoru, umožní žiadateľovi predložiť všetky ďalšie informácie potrebné na riadne určenie zodpovedného členského štátu pred prijatím rozhodnutia o odovzdaní žiadateľa zodpovednému členskému štátu podľa článku 26 ods. 1.

3. Osobný pohovor sa uskutoční včas, vždy však pred prijatím rozhodnutia o odovzdaní žiadateľa do zodpovedného členského štátu podľa článku 26 ods. 1.

4. Osobný pohovor sa vedie v jazyku, ktorému žiadateľ rozumie alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumie, a v ktorom je schopný komunikovať. V prípade potreby musia mať členské štáty k dispozícii tlmočníka, ktorý je schopný zabezpečiť náležitú komunikáciu medzi žiadateľom a osobou, ktorá vedie osobný pohovor.

5. Osobný pohovor sa uskutoční za podmienok, ktoré zabezpečia primeranú dôvernú informáciu. Vedie ho osoba, ktorá je na to kvalifikovaná podľa vnútroštátneho práva.

6. Členský štát, ktorý vykonáva osobný pohovor, vypracuje jeho písomné zhrnutie, ktoré obsahuje aspoň hlavné informácie, ktoré žiadateľ poskytol počas pohovoru. Toto zhrnutie môže mať formu správy alebo štandardného tlačiva. Členské štáty zabezpečia, aby mal žiadateľ a/alebo právny poradca alebo iný poradca, ktorý žiadateľa zastupuje, k zhrnutiu včas prístup.“

9 Článok 7 ods. 3 nariadenia Dublin III stanovuje:

„Na účely uplatnenia kritérií uvedených v článkoch 8, 10 a 16 zohľadnia členské štáty všetky dostupné dôkazy týkajúce sa prítomnosti rodinných príslušníkov, príbuzných alebo iných osôb blízkych rodine žiadateľa na území členského štátu, pokiaľ sa takéto dôkazy predložia predtým, než iný členský štát akceptuje dožiadanie o prevzatie alebo prijatie dotknutej osoby späť podľa článku 22 alebo 25 a pokiaľ predchádzajúce žiadosti žiadateľa o medzinárodnú ochranu ešte neboli predmetom prvého rozhodnutia vo veci samej.“

10 V článku 17 tohto nariadenia, nazvanom „Ustanovenia o práve vlastného uváženia“, sa v odseku 1 stanovuje:

„Odchyľne od článku 3 ods. 1 môže každý členský štát rozhodnúť, že posúdi žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú mu podal štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, dokonca aj keď mu podľa kritérií stanovených v tomto nariadení neprislúcha zodpovednosť za takéto posúdenie.

Členský štát, ktorý sa rozhodne posúdiť žiadosť o medzinárodnú ochranu podľa tohto odseku, sa stane zodpovedným členským štátom a prevezme záväzky súvisiace s takouto zodpovednosťou. V príslušných prípadoch informuje prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete „DubliNet“ vytvorenej na základe článku 18 nariadenia [Komisie] (ES) č. 1560/2003 [z 2. septembra 2003, ktoré ustanovuj[e] podrobné pravidlá na uplatňovanie nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 222, 2003, s. 3; Mim. vyd. 19/006, s. 200)] členský štát, ktorý bol predtým zodpovedný, členský štát, ktorý uskutočňuje proces určenia zodpovedného členského štátu alebo členský štát, ktorý bol dožiadaný, aby prevzal žiadateľa, alebo ho prijal späť.

Členský štát, ktorý sa v súlade s týmto odsekom stáva zodpovedným, túto skutočnosť bezodkladne uvedie v systéme Eurodac v súlade s [nariadením Eurodac] doplnením dátumu, kedy bolo prijaté rozhodnutie posúdiť žiadosť.“

11 Článok 18 uvedeného nariadenia, nazvaný „Povinnosti zodpovedného členského štátu“, znie:

„1. Členský štát zodpovedný podľa tohto nariadenia je povinný:

- a) za podmienok stanovených v článkoch 21, 22 a 29 prevziať žiadateľa, ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte;
- b) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť žiadateľa, ktorého žiadosť je v procese posudzovania a ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt;
- c) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí vzali posudzovanú žiadosť späť a podali žiadosť v inom členskom štáte, alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt;
- d) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.

2. V prípadoch spadajúcich do rozsahu pôsobnosti odseku 1 písm. a) a b) zodpovedný členský štát posúdi alebo ukončí posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej žiadateľom.

V prípadoch spadajúcich do rozsahu pôsobnosti odseku 1 písm. c), keď zodpovedný členský štát prerušil posudzovanie žiadosti na základe jej späťvzatia žiadateľom pred prijatím rozhodnutia vo veci samej v prvom stupni, uvedený členský štát zabezpečí, aby mal žiadateľ právo požiadať o dokončenie posúdenia jeho žiadosti alebo podať novú žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorá sa nebude považovať za následnú žiadosť v zmysle smernice [Európskeho parlamentu a Rady] 2013/32/EÚ [z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60), ďalej len „smernica «o konaniach»“]. V takých prípadoch členské štáty zabezpečia, že sa posúdenie žiadosti dokončí.

V prípadoch spadajúcich do rozsahu pôsobnosti odseku 1 písm. d), keď sa žiadosť zamietla len v prvostupňovom konaní, zodpovedný členský štát zabezpečí, aby sa dotknutej osobe umožnilo podať účinný opravný prostriedok podľa článku 46 [smernice „o konaniach“].“

12 Článok 19 tohto nariadenia, nazvaný „Zánik povinností“, stanovuje:

„1. Keď členský štát vydá povolenie na pobyt žiadateľovi, prenesú sa na tento členský štát povinnosti uvedené v článku 18 ods. 1.

2. Povinnosti uvedené v článku 18 ods. 1 zaniknú, ak môže zodpovedný členský štát preukázať pri dožiadaní, aby prevzal alebo prijal späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), že dotknutá osoba opustila územie členských štátov najmenej na tri mesiace, s výnimkou prípadov, keď je dotknutá osoba držiteľom platného povolenia na pobyt vydaného zodpovedným členským štátom.

Žiadosť podaná po dobe neprítomnosti uvedenej v prvom pododseku sa považuje za novú žiadosť, ktorá vedie k začatiu nového procesu určenia zodpovedného členského štátu.

3. Povinnosti uvedené v článku 18 ods. 1 písm. c) a d) zaniknú, ak môže zodpovedný členský štát preukázať pri dožiadaní, aby prijal späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), že dotknutá osoba opustila územie členských štátov v súlade s rozhodnutím o návrate alebo príkazom na vyhostenie, ktoré bolo vydané po tom, ako bola daná žiadosť vzatá späť alebo zamietnutá.

Žiadosť podaná po uskutočnení vyhostenia sa považuje za novú žiadosť, ktorá vedie k začatiu nového procesu určovania zodpovedného členského štátu.“

13 Článok 20 nariadenia Dublin III, ktorý je nazvaný „Začatie postupu“ a ktorý sa nachádza v oddiele I s názvom „Začatie postupu“ v rámci kapitoly VI s názvom „Postupy na prevzatie a prijatie späť“ tohto nariadenia, stanovuje:

„1. Proces určovania zodpovedného členského štátu sa začne čo najskôr po tom, ako je členskému štátu prvýkrát podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu.

2. Žiadosť o medzinárodnú ochranu sa považuje za podanú, keď je príslušným orgánom dotknutého členského štátu doručené tlačivo podané žiadateľom alebo správou, ktorú vypracovali orgány. Ak žiadosť nie je podaná písomne, čas, ktorý uplynie medzi vyhlásením úmyslu a prípravou správy, by mal byť čo najkratší.

...

5. Žiadateľa, ktorý sa nachádza v inom členskom štáte bez povolenia na pobyt alebo ktorý tam podá žiadosť o medzinárodnú ochranu po tom, ako vzal späť svoju prvú žiadosť podanú v inom členskom štáte počas procesu určovania zodpovedného členského štátu, prijme späť za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 členský štát, v ktorom bola podaná prvá žiadosť o medzinárodnú ochranu s cieľom ukončiť proces určovania zodpovedného členského štátu.

...“

- 14 V článku 21 tohto nariadenia, nazvanom „Predloženie dožiadania o prevzatie“, sa v odseku 1 prvom pododseku uvádza:

„Ak členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje iný členský štát za zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti, môže čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov odo dňa podania žiadosti v zmysle článku 20 ods. 2 dožiadať tento iný členský štát, aby prevzal žiadateľa.“

- 15 Článok 23 uvedeného nariadenia, nazvaný „Predloženie dožiadania o prijatie späť, keď sa v žiadajúcom členskom štáte podala nová žiadosť“, stanovuje:

„1. Ak členský štát, v ktorom osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d) podala novú žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje za zodpovedný iný členský štát v súlade s článkom 20 ods. 5 a článkom 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d), môže tento iný členský štát požiadať, aby prijal späť túto osobu.

...

3. Ak sa dožiadanie o prijatie späť nepodá v lehotách stanovených v odseku 2, za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu je zodpovedný členský štát, v ktorom sa podala nová žiadosť.“

- 16 Článok 24 tohto nariadenia, nazvaný „Predloženie dožiadania o prijatie späť, keď sa v žiadajúcom členskom štáte nepodala nová žiadosť“, v odseku 1 stanovuje:

„Ak členský štát, na území ktorého sa osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d) zdržiava bez povolenia na pobyt a ktorému sa nepodala žiadna nová žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje za zodpovedný iný členský štát v súlade s článkom 20 ods. 5 a článkom 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d), môže tento iný členský štát požiadať, aby prijal uvedenú osobu späť.“

- 17 Článok 26 nariadenia Dublin III, ktorý je nazvaný „Oznámenie rozhodnutia o odovzdaní“ a ktorý sa nachádza v oddiele IV s názvom „Procesné záruky“ v rámci kapitoly VI tohto nariadenia, znie:

„1. Keď dožiadateľ členský štát akceptuje, že má prevziať alebo prijať späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), žiadajúci členský štát oznámi dotknutej osobe rozhodnutie o jej odovzdaní do zodpovedného členského štátu a v príslušných prípadoch aj rozhodnutie neposudzovať jej žiadosť o medzinárodnú ochranu. Ak dotknutú osobu zastupuje právny zástupca alebo iný poradca, môže členský štát rozhodnúť, že rozhodnutie oznámi tomuto právnenému zástupcovi alebo poradcovi a nie dotknutej osobe, a prípadne ju o rozhodnutí upovedomí.

2. V rozhodnutí uvedenom v odseku 1 sa uvedú informácie o dostupných opravných prostriedkoch vrátane prípadného práva požiadať o odkladný účinok a o lehotách, v ktorých sa tieto prostriedky uplatňujú a na uskutočnenie odovzdania, a ak to je potrebné, uvedú sa informácie o mieste a čase, kedy sa má dotknutá osoba dostaviť, ak cestuje do zodpovedného členského štátu vlastnými prostriedkami.

Členské štáty zabezpečia, aby sa dotknutej osobe spolu s rozhodnutím uvedeným v odseku 1 poskytli informácie o osobách alebo subjektoch, ktoré môžu danej osobe poskytnúť právnu pomoc, ak neboli tieto informácie poskytnuté už skôr.

3. Ak dotknutej osobe nepomáha ani ju nezastupuje právny zástupca alebo iný poradca, členské štáty ju informujú o hlavných častiach rozhodnutia, pričom vždy uvedú informácie o dostupných právnych opravných prostriedkoch a lehotách, v ktorých sa tieto prostriedky uplatňujú, a to v jazyku, ktorému dotknutá osoba rozumie alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumie.“

- 18 Článok 27 tohto nariadenia, ktorý je nazvaný „Opravné prostriedky“ a ktorý sa nachádza v tom istom oddiele IV, v odseku 1 stanovuje:

„Žiadateľ alebo iná osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) má právo na účinný opravný prostriedok vo forme odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo vo forme vecného alebo právneho preskúmania tohto rozhodnutia, a to na súde.“

- 19 Článok 29 uvedeného nariadenia, ktorý je nazvaný „Modality a lehoty“ a ktorý sa nachádza v oddiele VI s názvom „Odovzdania“ v rámci kapitoly VI tohto nariadenia, v odseku 2 stanovuje:

„Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát bude zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa presunie na žiadajúci členský štát. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku.“

Smernica „o konaniach“

- 20 Kapitola II smernice „o konaniach“, nazvaná „Základné zásady a záruky“, obsahuje okrem iného článok 9. Tento článok, nazvaný „Právo zostať v členskom štáte počas posudzovania žiadostí“, v odseku 3 stanovuje:

„Členský štát môže vydať žiadateľa do tretej krajiny podľa odseku 2 len vtedy, keď sú príslušné orgány presvedčené, že výsledkom rozhodnutia o vydaní nebude priame alebo nepriame vyhostenie alebo vrátenie v rozpore so záväzkami tohto členského štátu podľa medzinárodného práva a práva [Európskej ú]nie.“

- 21 Článok 14 smernice „o konaniach“, nazvaný „Osobný pohovor“, znie:

„1. Skôr než rozhodujúci orgán prijme rozhodnutie, žiadateľ dostane príležitosť na osobný pohovor o jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu s osobou, ktorá je podľa vnútroštátneho práva príslušná uskutočňovať takéto pohovory. Osobné pohovory týkajúce sa vecnej stránky žiadosti o medzinárodnú ochranu vykonávajú pracovníci rozhodujúceho orgánu. Týmto pododsekom nie je dotknutý článok 42 ods. 2 písm. b).

Ak súčasne podané žiadosti o medzinárodnú ochranu veľkého počtu štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osôb bez štátnej príslušnosti prakticky znemožnia, aby rozhodujúci orgán včas uskutočnil pohovory týkajúce sa vecnej stránky každej žiadosti, členské štáty môžu stanoviť, že sa do uskutočnenia týchto pohovorov dočasne zapoja pracovníci iného orgánu. V takých prípadoch sa pracovníkom takéhoto iného orgánu vopred poskytne príslušná odborná príprava...

...

2. Osobný pohovor týkajúci sa vecnej stránky žiadosti sa nemusí uskutočniť, ak:
- rozhodujúci orgán môže prijať kladné rozhodnutie, pokiaľ ide o priznanie postavenia utečenca, na základe dôkazov, ktoré sú k dispozícii, alebo
 - je rozhodujúci orgán toho názoru, že žiadateľ nie je na pohovor pripravený alebo ho nie je schopný absolvovať v dôsledku pretrvávajúcich okolností, na ktoré nemá žiadateľ vplyv. V prípade pochybností sa rozhodujúci orgán poradí so zdravotníkom s cieľom určiť, či stav spôsobujúci, že žiadateľ nie je na pohovor pripravený alebo ho nie je schopný absolvovať, je dočasný alebo trvalý.

Ak sa osobný pohovor neuskutoční podľa písmena b), alebo, kde to prichádza do úvahy, sa neuskutoční so závislou osobou, je potrebné vyvinúť primerané úsilie, aby sa tomuto žiadateľovi alebo tejto závislej osobe umožnilo predložiť ďalšie informácie.

3. Neuskutočnenie osobného pohovoru podľa tohto článku nebráni rozhodujúcemu orgánu prijať rozhodnutie o žiadosti o medzinárodnú ochranu.

4. Neuskutočnenie osobného pohovoru podľa odseku 2 písm. b) nemá nepriaznivý vplyv na rozhodnutie rozhodujúceho orgánu.

5. Bez ohľadu na článok 28 ods. 1 môže členský štát pri rozhodovaní o žiadosti o medzinárodnú ochranu vziať do úvahy skutočnosť, že žiadateľ sa bez vážnych dôvodov nedostavil na osobný pohovor.“

22 Článok 15 tejto smernice, nazvaný „Požiadavky na osobný pohovor“, stanovuje:

„1. Osobný pohovor sa za normálnych okolností uskutoční bez prítomnosti rodinných príslušníkov, pokiaľ rozhodujúci orgán nepovažuje prítomnosť ostatných rodinných príslušníkov za potrebnú kvôli náležitému posúdeniu.

2. Osobný pohovor sa uskutoční za takých podmienok, aby bola zabezpečená primeraná dôvernosť informácií.

3. Členské štáty prijímajú primerané kroky na zabezpečenie toho, aby sa osobné pohovory uskutočňovali za takých podmienok, ktoré umožňujú žiadateľom predložiť dôvody svojej žiadosti vyčerpávajúcim spôsobom. Na tento účel členské štáty zabezpečia, aby:

- osoba, ktorá vedie pohovor, bola spôsobilá brať do úvahy osobné a všeobecné okolnosti súvisiace so žiadosťou vrátane kultúrneho pôvodu žiadateľa, jeho rodového aspektu, sexuálnej orientácie, rodovej identity alebo zraniteľnosti;
- vždy, keď je to možné, pohovor so žiadateľom viedla osoba rovnakého pohlavia, ak o to žiadateľ požiada, pokiaľ rozhodujúci orgán nemá dôvod sa domnievať, že takáto žiadosť sa zakladá na dôvodoch, ktoré nesúvisia s ťažkosťami žiadateľa pri predkladaní dôvodov svojej žiadosti vyčerpávajúcim spôsobom;

c) bol vybraný tlmočník, ktorý je schopný zabezpečiť primeranú komunikáciu medzi žiadateľom a osobou, ktorá vedie pohovor. Komunikácia prebieha v jazyku, ktorému dáva prednosť žiadateľ, ak neexistuje iný jazyk, ktorému žiadateľ rozumie a v ktorom je schopný jasne komunikovať. Vždy, keď je to možné, členské štáty zabezpečia tlmočníka rovnakého pohlavia, ak o to žiadateľ požiada, pokiaľ rozhodujúci orgán nemá dôvod sa domnievať, že takáto žiadosť sa zakladá na dôvodoch, ktoré nesúvisia s ťažkosťami žiadateľa pri predkladaní dôvodov svojej žiadosti vyčerpávajúcim spôsobom;

d) osoba, ktorá vedie pohovor týkajúci sa vecnej stránky žiadosti o medzinárodnú ochranu, nemala oblečenú vojenskú uniformu alebo policajnú uniformu;

e) pohovory s maloletými osobami sa viedli formou prispôbenou deťom.

4. Členské štáty môžu stanoviť pravidlá o prítomnosti tretích osôb na osobnom pohovore.“

23 Kapitola III uvedenej smernice, nazvaná „Konanie v prvom stupni“, obsahuje články 31 až 43 tejto smernice.

24 Článok 33 tejto smernice, nazvaný „Nepripustné žiadosti“, v odseku 2 stanovuje:

„Členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, iba ak:

a) iný členský štát poskytol medzinárodnú ochranu;

...“

25 Článok 34 smernice „o konaniach“, nazvaný „Osobitné pravidlá týkajúce sa pohovoru o prípustnosti“, v odseku 1 prvom pododseku stanovuje:

„Pred tým, ako rozhodujúci orgán rozhodne o prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu, členské štáty umožnia žiadateľom vyjadriť ich názor na uplatnenie dôvodov pre žiadosť uvedených v článku 33 na ich osobitnú situáciu. Na tento účel členské štáty vykonávajú osobný pohovor o prípustnosti žiadosti. Členské štáty môžu urobiť výnimku len v súlade s článkom 42 v prípade následnej žiadosti.“

Nariadenie Eurodac

26 Článok 2 ods. 1 nariadenia Eurodac znie:

„Na účely tohto nariadenia:

...

b) „členský štát pôvodu“ je:

...

iii) vo vzťahu k osobe uvedenej v článku 17 ods. 1 členský štát, ktorý zasiela osobné údaje do centrálného systému a prijíma výsledky porovnávania;

...“

27 Článok 3 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Systém Eurodac sa skladá z:

a) počítačovej centrálnej databázy odtlačkov prstov (ďalej len ‚centrálny systém‘)...

...“

28 V článku 17 ods. 1 uvedeného nariadenia sa uvádza:

„Na účely kontroly, či štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti s neoprávneným pobytom na jeho území podali v minulosti žiadosť o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte, môže členský štát odoslať do centrálneho systému akékoľvek údaje o odtlačkoch prstov týkajúce sa odtlačkov prstov, ktoré mohol odobrať ktorémukoľvek takémuto štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti vo veku aspoň 14 rokov, spolu s referenčným číslom používaným daným členským štátom.

Vo všeobecnosti existujú dôvody kontrolovať, či štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti v minulosti podali žiadosť o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte, ak:

- a) štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti vyhlásia, že podali žiadosť o medzinárodnú ochranu, avšak neuvedú členský štát, v ktorom žiadosť podali;
- b) štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti nežiadajú o medzinárodnú ochranu, ale namietajú voči vráteniu späť do svojej krajiny pôvodu tvrdením, že by sa ocitli v nebezpečenstve, alebo
- c) sa štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti inak snažia zabrániť svojmu odsunu tým, že odmietajú spolupracovať pri zisťovaní svojej totožnosti, najmä tým, že sa nepreukážu dokladmi totožnosti alebo sa preukážu sfalšovanými dokladmi totožnosti.“

29 Článok 29 tohto nariadenia, nazvaný „Práva osôb, ktorých sa údaje týkajú“, stanovuje:

„1. Členský štát pôvodu informuje osobu, na ktorú sa vzťahuje... článok 17 ods. 1, písomne a v prípade potreby ústne v jazyku, ktorému táto osoba rozumie alebo o ktorom sa dá odôvodnene predpokladať, že mu táto osoba rozumie, o:

...

- b) účele, na ktorý sa budú údaje o tejto osobe v systéme Eurodac spracúvať, vrátane opisu cieľov [nariadenia Dublin III] v súlade s článkom 4 uvedeného nariadenia a vysvetlenia skutočnosti, že členské štáty a Europol môžu mať prístup do systému Eurodac na účely presadzovania práva, a to ľahko pochopiteľným spôsobom, s použitím jasného a jednoduchého jazyka;

...

2. ...

V prípade osoby, na ktorú sa vzťahuje článok 17 ods. 1, sa informácie uvedené v odseku 1 tohto článku poskytujú najneskôr v čase odoslania údajov týkajúcich sa takejto osoby do centrálneho

systému. Táto povinnosť neplatí v prípade, keď sa poskytnutie týchto informácií ukáže ako nemožné alebo by si vyžadovalo neprimerané úsilie.

...

3. Spoločný informačný materiál, ktorého obsahom budú prinajmenšom informácie uvedené v odseku 1 tohto článku a informácie uvedené v článku 4 ods. 1 [nariadenia Dublin III], sa vypracuje v súlade s postupom uvedeným v článku 44 ods. 2 uvedeného nariadenia.

Tento informačný materiál je jasný a jednoduchý a napísaný v jazyku, ktorému daná osoba rozumie alebo o ktorom možno odôvodnene predpokladať, že mu rozumie.

Informačný materiál je vytvorený tak, aby ho členské štáty mohli doplniť o ďalšie informácie týkajúce sa konkrétneho členského štátu. Informácie týkajúce sa konkrétneho členského štátu zahrnujú prinajmenšom informácie o právach osoby, ktorej sa údaje týkajú, o možnostiach pomoci vnútroštátnych dozorných orgánov, ako aj kontaktné údaje kontrolóra a vnútroštátnych dozorných orgánov.

...“

30 Článok 37 nariadenia Eurodac, nazvaný „Zodpovednosť“, stanovuje:

„1. Akákoľvek osoba alebo členský štát, ktorí v dôsledku nezákonnej operácie spracúvania údajov alebo akéhokoľvek konania v rozpore s týmto nariadením utrpia škodu, majú nárok na náhradu škody od členského štátu zodpovedného za spôsobenú škodu. Ak tento štát preukáže, že nie je zodpovedný za udalosť, ktorá mala za následok spôsobenie škody, čiastočne alebo úplne sa zbaví zodpovednosti.

...

3. Nároky na náhradu škody uvedenej v odsekoch 1 a 2 voči členskému štátu sa riadia ustanoveniami vnútroštátneho práva žalovaného členského štátu.“

Nariadenie č. 1560/2003

31 Článok 16a nariadenia č. 1560/2003, zmeneného vykonávacím nariadením Komisie (EÚ) č. 118/2014 z 30. januára 2014 (Ú. v. EÚ L 39, 2014, s. 1) (ďalej len „nariadenie č. 1560/2003“), nazvaný „Informačné materiály pre žiadateľov o medzinárodnú ochranu“, stanovuje:

„1. V prílohe X je stanovený spoločný informačný materiál informujúci všetkých žiadateľov o medzinárodnú ochranu o ustanoveniach [nariadenia Dublin III] a o uplatňovaní [nariadenia Eurodac].

...

4. Informácie pre štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osoby bez štátnej príslušnosti s neoprávneným pobytom v niektorom z členských štátov sú stanovené v prílohe XIII.“

- 32 Tak ako stanovuje tento článok 16a ods. 1, príloha X nariadenia č. 1560/2003 obsahuje vzor spoločného informačného materiálu uvedeného v článku 4 ods. 2 a 3 nariadenia Dublin III a v článku 29 ods. 3 nariadenia Eurodac (ďalej len „spoločný informačný materiál“). Časť A tejto prílohy, nazvaná „Informácie o dublinskom nariadení pre žiadateľov o medzinárodnú ochranu podľa článku 4 [nariadenia Dublin III]“, obsahuje niekoľko vysvetlení týkajúcich sa procesu určenia zodpovedného členského štátu a jeho konkrétneho uplatňovania, ako aj uplatňovania nariadenia Eurodac, informácie o právach dotknutej osoby, ako aj rôzne odporúčania a žiadosti pre ňu, s cieľom zabezpečiť hladký priebeh tohto procesu. V záverečnej časti tejto časti A sa nachádza rámček a k nemu sa vzťahujúca poznámka pod čiarou, ktoré znejú takto:

„Pokiaľ dospejeme k záveru, že za preskúmanie Vašej žiadosti by mohla byť zodpovedná iná krajina, dostanete podrobnejšie informácie o tomto postupe a ako sa dotýka Vás a Vašich práv ⁽¹⁾.“

...

⁽¹⁾ Poskytnutými informáciami sú informácie uvedené v časti B tejto prílohy.“

- 33 Časť B uvedenej prílohy s názvom „Dublinský postup – Informácie pre žiadateľov o medzinárodnú ochranu, na ktorých sa uplatňuje dublinský postup, podľa článku 4 [nariadenia Dublin III]“ obsahuje vzor spoločného informačného materiálu, ktorý sa odovzdáva dotknutej osobe v prípade, že majú príslušné vnútroštátne orgány dôvody sa domnievať, že za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu by mohol byť zodpovedný iný členský štát. Poskytuje konkrétnejšie vysvetlenia týkajúce sa postupu uplatniteľného v tomto prípade, a rovnako aj informácie o právach dotknutej osoby a rôzne odporúčania a rôzne odporúčania a žiadosti pre ňu, s cieľom zabezpečiť hladký priebeh procesu. V texte tejto časti B sa nachádza táto informácia spolu s poznámkou:

„– odtlačky prstov Vám odobrali v in[om členskom štáte] (a boli uložené v európskej databáze nazývanej Eurodac ⁽¹⁾);

...

⁽¹⁾ Viac informácií o databáze Eurodac nájdete v časti A v oddiele „Prečo sa požaduje odobratie mojich odtlačkov prstov?“

- 34 Príloha XIII nariadenia č. 1560/2003 obsahuje vzor „informáci[i] pre štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osoby bez štátnej príslušnosti s neoprávneným pobytom v niektorom z členských štátov podľa článku 29 ods. 3 nariadenia [Eurodac]“. Táto príloha obsahuje okrem iného tieto informácie a poznámku:

„Pokiaľ neoprávnene pobývate v [členskom štáte]..., orgány Vám môžu odobrať odtlačky prstov a odoslať ich do databázy odtlačkov prstov s názvom Eurodac. Cieľom je len zistiť, či ste už predtým žiadali o azyl. Vaše údaje o odtlačkoch prstov nebudú uložené v databáze Eurodac, ale ak ste predtým žiadali o azyl v in[om členskom štáte], môžete byť poslaný(-á) späť do tejto krajiny.

...

Ak sa naše orgány domnievajú, že ste sa možno uchádzali o medzinárodnú ochranu v in[om členskom štáte], ktor[ý] môže byť zodpovedn[ý] za posúdenie tejto žiadosti, dostanete podrobnejšie informácie o postupe, ktorý bude nasledovať, a o tom, ako sa tento postup dotýka Vás a Vašich práv ^(?).

...

(2) Poskytnutými informáciami sú informácie uvedené v časti B prílohy X.“

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

Vec C-228/21

- 35 CZA podal žiadosť o medzinárodnú ochranu v Taliansku. Po overení Talianska republika zaslala dožiadanie Slovinskej republike, t. j. členskému štátu, v ktorom CZA predtým podal prvú žiadosť o medzinárodnú ochranu, na účely prijatia späť na základe článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia Dublin III, pričom toto dožiadanie o prijatie späť bolo 16. apríla 2018 akceptované.
- 36 CZA napadol rozhodnutie o odovzdaní, ktoré bolo voči nemu prijaté, na Tribunale di Catanzaro (súd v Catanzare, Taliansko), ktorý toto rozhodnutie zrušil z dôvodu nesplnenia informačnej povinnosti stanovenej v článku 4 nariadenia Dublin III.
- 37 Ministerstvo vnútra podalo proti tomuto rozhodnutiu kasačný opravný prostriedok na Corte suprema di cassazione (Kasačný súd, Taliansko), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-228/21, pričom tvrdilo, že došlo k nesprávnemu uplatneniu článku 4 nariadenia Dublin III.
- 38 Za týchto okolností Corte suprema di cassazione (Kasačný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa článok 4 [nariadenia Dublin III] vykladať v tom zmysle, že v rámci opravného prostriedku podaného podľa článku 27 tohto nariadenia proti rozhodnutiu o odovzdaní, ktoré členský štát prijal v súlade s mechanizmom stanoveným v článku 26 [uvedeného] nariadenia a na základe povinnosti prijatia späť stanovenej v článku 18 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia, sa žiadateľ o medzinárodnú ochranu môže domáhať nápravy na základe samotnej skutočnosti, že mu štát, ktorý prijal rozhodnutie o odovzdaní, neposkytol spoločný informačný materiál upravený v článku 4 ods. 2 nariadenia [Dublin III]?
2. Má sa článok 27 [nariadenia Dublin III] v spojení s odôvodneniami 18 a 19 a článkom 4 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že účinný opravný prostriedok v prípade preukázaného porušenia povinností upravených v článku 4 [uvedeného nariadenia] vyžaduje, aby súd prijal rozhodnutie, ktorým zruší rozhodnutie o odovzdaní?
3. V prípade zápornej odpovede na druhú otázku, má sa článok 27 [nariadenia Dublin III] v spojení s odôvodneniami 18 a 19 a článkom 4 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že účinný opravný prostriedok v prípade preukázaného porušenia povinností uvedených v článku 4 [uvedeného nariadenia] vyžaduje, aby súd preskúmal rozsah tohto porušenia vzhľadom na okolnosti uvádzané navrhovateľom v konaní o opravnom prostriedku, a umožňuje potvrdiť rozhodnutie o odovzdaní zakaždým, keď sa nezistia dôvody na prijatie rozhodnutia o odovzdaní s odlišným obsahom?“

Vec C-254/21

- 39 DG, ktorý tvrdí, že je afganským štátnym príslušníkom, podal vo Švédsku žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorá bola s konečnou platnosťou zamietnutá.
- 40 DG medzitým odcestoval do Talianska, kde podal druhú žiadosť o medzinárodnú ochranu. Talianska republika po overení v databáze Eurodac zaslala dožiadanie Švédskemu kráľovstvu na účely prijatia späť na základe článku 18 písm. d) nariadenia Dublin III, pričom tento druhý uvedený členský štát toto prijatie späť akceptoval, čo viedlo k tomu, že Talianska republika prijala rozhodnutie o odovzdaní.
- 41 DG napadol toto rozhodnutie o odovzdaní na Tribunale di Roma (súd v Ríme, Taliansko), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-254/21, a to z dôvodu porušenia článku 4 Charty a článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III.
- 42 Podľa DG Švédske kráľovstvo zamietlo jeho žiadosť o medzinárodnú ochranu bez toho, aby posúdilo celkovú situáciu všeobecného násillia existujúcu v Afganistane. Rozhodnutie Talianskej republiky o odovzdaní podľa jeho názoru porušuje článok 4 Charty z dôvodu rizika „nepriameho vyhostenia alebo vrátenia“, ktorému toto rozhodnutie DG vystavuje, a to v tom zmysle, že na jeho základe môže dôjsť k tomu, že ho Švédske kráľovstvo vyhostí do Afganistanu, t. j. do tretej krajiny, v ktorej je vystavený riziku neľudského a ponižujúceho zaobchádzania. V dôsledku uvedeného sa DG domáha toho, aby vnútroštátny súd určil, že Talianska republika je zodpovedná za posúdenie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III.
- 43 Ministerstvo vnútra namieta proti dôvodnosti tohto návrhu. Žiadosť o medzinárodnú ochranu posudzuje len jeden členský štát, ktorým je v danom prípade Švédske kráľovstvo. Článok 17 ods. 1 nariadenia Dublin III má pôsobnosť obmedzenú na prípady zlúčenia rodiny alebo na prípady, ktoré sú odôvodnené osobitnými humanitárnymi dôvodmi a dôvodmi založenými na súcite.
- 44 Za týchto okolností Tribunale di Roma (súd v Ríme) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa právo na účinný prostriedok nápravy podľa článku 47 [Charty] vykladať v tom zmysle, že články 4 a 19 Charty za okolností konania vo veci samej poskytujú ochranu aj pred rizikom nepriameho vyhostenia alebo vrátenia následne po odovzdaní do iného členského štátu Únie, v ktorom neexistujú systémové chyby v zmysle článku 3 ods. 2 [nariadenia Dublin III] (v prípade neexistencie iných zodpovedných členských štátov na základe kritérií uvedených v kapitole III a IV) a ktorý už posúdil a zamietol prvú žiadosť o medzinárodnú ochranu?
 2. Musí súd členského štátu, v ktorom bola podaná druhá žiadosť o medzinárodnú ochranu, rozhodujúci o žalobe podľa článku 27 [nariadenia Dublin III] – a teda zodpovedný za posúdenie odovzdania v rámci Únie, ale nie za rozhodovanie o žiadosti o ochranu – považovať riziko nepriameho vyhostenia alebo vrátenia do tretej krajiny za preukázané, ak členský štát, v ktorom bola podaná prvá žiadosť o medzinárodnú ochranu, posúdil inak pojem ‚vnútroštátna ochrana‘ podľa článku 8 [smernice 2011/95]?

3. Je posúdenie [rizika] nepriameho vyhostenia alebo vrátenia po odlišnom výklade potreby ‚vnútroštátnej ochrany‘ medzi dvoma členskými štátmi zlučiteľné s článkom 3 ods. 1... nariadenia [Dublin III] a so všeobecným zákazom, aby sa štátni príslušníci tretej krajiny mohli rozhodnúť, v ktorom členskom štáte podajú žiadosť o medzinárodnú ochranu?
4. V prípade kladných odpovedí na tieto otázky:
- a) Ukladá posúdenie existencie [rizika] nepriameho vyhostenia alebo vrátenia, ktoré vykonal súd štátu, v ktorom žiadateľ podal druhú žiadosť o medzinárodnú ochranu po zamietnutí prvej žiadosti, povinnosť uplatniť ustanovenie uvedené v článku 17 ods. 1 a vymedzené v nariadení [Dublin III] ako ‚ustanovenie o práve vlastného uváženia‘?
 - b) Aké kritériá musí použiť súd konajúci [podľa] článku 27 [nariadenia Dublin III], aby mohol posúdiť riziko nepriameho vyhostenia alebo vrátenia, okrem kritérií určených v kapitole III a IV, vzhľadom na to, že štát, ktorý preskúmal prvú žiadosť o medzinárodnú ochranu, toto riziko už vylúčil?“

Vec C-297/21

- 45 XXX.XX, ktorý tvrdí, že je afganským štátnym príslušníkom, podal v Nemecku žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorá bola s konečnou platnosťou zamietnutá, po čom nasledovalo právoplatné opatrenie vyhostenia.
- 46 XXX.XX medzičasom odcestoval do Talianska, kde podal druhú žiadosť o medzinárodnú ochranu. Talianska republika po overení v databáze Eurodac zaslala dožiadanie Spolkovej republike Nemecko na účely prijatia späť na základe článku 18 písm. d) nariadenia Dublin III, pričom tento druhý uvedený členský štát toto prijatie späť akceptoval, čo viedlo k tomu, že Talianska republika prijala rozhodnutie o odovzdaní.
- 47 XXX.XX toto rozhodnutie o odovzdaní napadol na Tribunale di Firenze (súd vo Florencii, Taliansko), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-297/21, z dôvodu porušenia článku 4 Charty, ako aj článku 3 ods. 2 a článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III.
- 48 Podľa XXX.XX Talianska republika zamietla jeho žiadosť bez toho, aby posúdila celkovú situáciu všeobecného násillia existujúcu v Afganistane. Uvedené rozhodnutie o odovzdaní porušuje článok 4 Charty z dôvodu rizika „nepriameho vyhostenia alebo vrátenia“, ktorému toto rozhodnutie XXX.XX vystavuje, a to v tom zmysle, že na jeho základe môže dôjsť k tomu, že ho Spolková republika Nemecko vyhostí do Afganistanu. V dôsledku toho sa XXX.XX domáha toho, aby vnútroštátny súd zrušil rozhodnutie o jeho odovzdaní a uplatnil v jeho prospech článok 17 ods. 1 nariadenia Dublin III.
- 49 Ministerstvo vnútra namieta proti dôvodnosti tohto návrhu. Žiadosť o medzinárodnú ochranu môže posúdiť len jeden členský štát, ktorým je v danom prípade Spolková republika Nemecko. Cieľom konania začatého na základe podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní, ktoré bolo prijaté na základe článku 18 nariadenia Dublin III, nie je znovu posúdiť riziko spojené s prípadným „vrátením“ do krajiny pôvodu, ale posúdiť zákonnosť rozhodnutia o odovzdaní do Nemecka, pričom tento členský štát je povinný rešpektovať absolútny zákaz vrátiť XXX.XX do tretej krajiny, kde by mohol byť vystavený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu.

50 Za týchto okolností Tribunale di Firenze (súd vo Florencii) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. V prvom rade, má sa článok 17 ods. 1 [nariadenia Dublin III] v súlade s článkami 19 a 47 [Charty] a s článkom 27 [tohto nariadenia] vykladať v tom zmysle, že súd členského štátu, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu [ministerstva vnútra], môže určiť, že štát, ktorý by mal odovzdať žiadateľa na základe článku 18 ods. 1 písm. d) [uvedeného nariadenia], je zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, pokiaľ zistí, že v zodpovednom členskom štáte existuje riziko porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia z dôvodu vyhostenia alebo vrátenia žiadateľa do krajiny jeho pôvodu, v ktorej by bol žiadateľ vystavený riziku smrti alebo riziku neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania?
2. Subsidiárne, má sa článok 3 ods. 2 [nariadenia Dublin III] v súlade s článkami 19 a 47 [Charty] a s článkom 27 [tohto] nariadenia vykladať v tom zmysle, že súd môže určiť, že štát, ktorý je povinný odovzdať žiadateľa na základe článku 18 ods. 1 písm. d) [uvedeného] nariadenia, je zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ak sa preukáže, že
 - a) v zodpovednom členskom štáte existuje riziko porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia z dôvodu vyhostenia alebo vrátenia žiadateľa do krajiny jeho pôvodu, v ktorej by bol žiadateľ vystavený riziku smrti alebo riziku neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania?
 - b) nie je možné odovzdať žiadateľa do iného členského štátu určeného [na] základe kritérií stanovených v kapitole III [nariadenia Dublin III]?“

Vec C-315/21

- 51 PP, narodený v Pakistane, podal žiadosť o medzinárodnú ochranu v Nemecku.
- 52 PP odcestoval do Talianska, kde podal druhú žiadosť o medzinárodnú ochranu. Talianska republika po overení v databáze Eurodac zaslala dožiadanie Spolkovej republike Nemecko na účely prijatia späť na základe článku 18 písm. b) nariadenia Dublin III, pričom tento druhý uvedený členský štát toto prijatie späť akceptoval na základe článku 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia, čo viedlo k tomu, že Talianska republika prijala rozhodnutie o odovzdaní.
- 53 PP podal návrh na zrušenie tohto rozhodnutia o odovzdaní na Tribunale di Milano (súd v Miláne, Taliansko), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-315/21, a to jednak z dôvodu porušenia jeho práva na informácie stanoveného v článku 4 nariadenia Dublin III a jednak z dôvodu, že toto rozhodnutie ho protiprávne vystavuje riziku „nepriameho vyhostenia alebo vrátenia“ Spolkovou republikou Nemecko do Pakistanu.
- 54 Ministerstvo vnútra namieta proti dôvodnosti týchto tvrdení. Po prvé predložil dôkaz o tom, že bol uskutočnený osobný pohovor uvedený v článku 5 nariadenia Dublin III, a po druhé z judikatúry Corte suprema di cassazione (Kasačný súd) vyplýva, že vnútroštátny súd v tejto veci nemá právomoc konštatovať formálne vady týkajúce sa nedodržania nariadenia Dublin III ani vecne preskúmať situáciu PP, keďže toto preskúmanie prináleží členskému štátu, ktorý už bol určený za zodpovedný, a to Spolkovej republike Nemecko. Okrem toho nedodržanie článku 4 nariadenia Dublin III nepostačuje na to, aby sa rozhodnutie o odovzdaní PP stalo neplatným v prípade, že nedošlo ku konkrétnemu zásahu do jeho práv.

- 55 Pokiaľ ide o riziko „nepriameho vyhostenia alebo vrátenia“, ministerstvo vnútra tvrdí, že článok 18 ods. 2 posledný pododsek nariadenia Dublin III, podľa ktorého musí zodpovedný členský štát zabezpečiť, aby sa dotknutej osobe umožnilo podať účinný prostriedok nápravy, by sa mal považovať za dodržiavaný vo všetkých členských štátoch, keďže táto povinnosť vyplýva z nariadenia Únie, ktoré je priamo uplatniteľné. Rovnako je zaručená aj všeobecná zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia zakotvená v Dohovore o právnom postavení utečencov, ktorý bol podpísaný 28. júla 1951 v Ženeve [*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)] a nadobudol platnosť 22. apríla 1954 a ktorý bol ratifikovaný všetkými členskými štátmi. Vzhľadom na vzájomnú dôveru, ktorou sa musia riadiť vzťahy medzi členskými štátmi, tak sudy členského štátu nemôžu overovať, či v inom členskom štáte, ktorý je určený ako zodpovedný, je zaručená možnosť podať opravný prostriedok proti zamietnutiu žiadosti o medzinárodnú ochranu.
- 56 Za týchto okolností Tribunale di Milano (súd v Miláne) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Majú sa články 4 a 5 [nariadenia Dublin III] vykladať v tom zmysle, že ich porušenie má samo osebe za následok nezákonnosť rozhodnutia napadnutého podľa článku 27 tohto nariadenia, bez ohľadu na konkrétne dôsledky tohto porušenia pre obsah tohto rozhodnutia a pre určenie zodpovedného členského štátu?
 2. Má sa článok 27 [nariadenia Dublin III] v spojení s článkom 18 ods. 1 písm. a) alebo s článkom 18 ods. [1] písm. b)– d) a s článkom 20 ods. 5 [tohto] nariadenia vykladať v tom zmysle, že vymedzuje odlišné ciele opravného prostriedku, rozdielne dôvody, ktoré sa majú uplatniť v rámci opravného prostriedku na súde, a rozdielne druhy porušení informačnej povinnosti a povinnosti vykonať osobný pohovor v zmysle článkov 4 a 5 [uvedeného] nariadenia?
 3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku: Majú sa články 4 a 5 [nariadenia Dublin III] vykladať v tom zmysle, že záruky spočívajúce v poskytovaní informácií, ktoré sú v nich stanovené, treba zabezpečiť len v prípade uvedenom v článku 18 ods. 1 písm. a), a nie v rámci postupu na prijatie späť, alebo sa majú vykladať v tom zmysle, že v rámci tohto postupu musia byť splnené aspoň informačné povinnosti súvisiace so zánikom povinností podľa článku 19 [uvedeného nariadenia] alebo so systémovými chybami v konaní o azyle a v podmienkach prijímania žiadateľov, na základe ktorých hrozí riziko neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle článku 4 [Charty], t. j. povinnosti uvedené v článku 3 ods. 2 [nariadenia Dublin III]?
 4. Má sa článok 3 ods. 2 [nariadenia Dublin III] vykladať v tom zmysle, že medzi „systémové chyby v konaní o azyle“ patria aj prípadné dôsledky rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktoré sú už právoplatné a ktoré prijal súd členského štátu vykonávajúci prijatie žiadateľa späť, pokiaľ sa súd, ktorému bola vec predložená na základe článku 27 tohto nariadenia, domnieva, že existuje konkrétne riziko toho, že žiadateľ bude vystavený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu v prípade repatriácie do krajiny jeho pôvodu [uvedeným] členským štátom, a to aj vzhľadom na uznanú existenciu všeobecného ozbrojeného konfliktu v zmysle článku 15 písm. c) smernice 2011/95?“

Vec C-328/21

- 57 GE, pôvodom z Iraku, podal žiadosť o medzinárodnú ochranu vo Fínsku.
- 58 Následne GE odcestoval do Talianska, kde bol nahlásený z dôvodu neoprávneného pobytu. Talianska republika po overení v databáze Eurodac zaslala dožiadanie Fínskej republike na účely prijatia späť na základe článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia Dublin III, pričom tento druhý uvedený členský štát toto prijatie späť akceptoval na základe článku 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia, čo viedlo k tomu, že Talianska republika prijala rozhodnutie o odovzdaní.
- 59 GE toto rozhodnutie o odovzdaní napadol na Tribunale di Trieste (súd v Terste, Taliansko), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-328/21. Na podporu svojej žaloby tvrdí, že uvedené rozhodnutie o odovzdaní porušuje článok 3 ods. 2 nariadenia Dublin III, zásadu zákazu vyhostenia alebo vrátenia, článok 17 nariadenia Eurodac, článok 20 nariadenia Dublin III, ako aj informačné povinnosti stanovené v článku 29 nariadenia Eurodac a v článku 4 nariadenia Dublin III.
- 60 Ministerstvo vnútra namieta proti dôvodnosti týchto tvrdení.
- 61 Za týchto okolností Tribunale di Trieste (súd v Terste) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Aké právne následky stanovuje právo Únie v súvislosti s rozhodnutiami o odovzdaní na účely prijatia späť podľa [ustanovení] kapitoly VI oddielu III [nariadenia Dublin III], ak členský štát neposkytol informácie uvedené v článku 4 tohto nariadenia a v článku 29 [nariadenia Eurodac]?
2. Osobitne v prípade, že bol podaný komplexný a účinný opravný prostriedok proti rozhodnutiu o odovzdaní,
- a) Má sa článok 27 [nariadenia Dublin III] vykladať
- v tom zmysle, že neposkytnutie spoločného informačného materiálu podľa článku 4 ods. 2 a 3 [tohto] nariadenia osobe spĺňajúcej podmienky uvedené v článku 23 ods. 1 [uvedeného] nariadenia má samo osebe za následok, že rozhodnutie o odovzdaní je neplatné bez možnosti nápravy (a prípadne tiež to, že za rozhodovanie o žiadosti o medzinárodnú ochranu je zodpovedný členský štát, v ktorom žiadateľ podal novú žiadosť),
 - alebo v tom zmysle, že je na žalobcovi, aby v súdnom konaní preukázal, že výsledok konania by bol odlišný, ak by mu spoločný informačný materiál bol poskytnutý?
- b) Má sa článok 27 [nariadenia Dublin III] vykladať
- v tom zmysle, že neposkytnutie spoločného informačného materiálu podľa článku 29 [nariadenia Eurodac] osobe spĺňajúcej podmienky uvedené v článku 24 ods. 1 [nariadenia Dublin III] má samo osebe za následok, že rozhodnutie o odovzdaní je neplatné bez možnosti nápravy (a prípadne tiež to, že mu treba následne nevyhnutne poskytnúť možnosť podať novú žiadosť o medzinárodnú ochranu),
 - alebo v tom zmysle, že je na žalobcovi, aby v súdnom konaní preukázal, že výsledok konania by bol odlišný, ak by mu spoločný informačný materiál bol poskytnutý?“

Konanie na Súdnom dvore

- 62 Vnútroštátne sudy vo veciach C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21 požiadali o uplatnenie skráteného konania alebo prednostného prejednanía, ktoré sú jednotlivo upravené v článku 105 a v článku 53 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 63 Na podporu týchto návrhov tieto sudy v podstate uvádzajú snahu odstrániť stav neistoty, v ktorom sa nachádzajú dotknuté osoby, potrebu vyplývajúcu tak z práva Únie, ako aj z vnútroštátneho práva, aby boli rozhodnutia vo veci samej prijaté urýchlene, obzvlášť vzhľadom na veľký počet prebiehajúcich konaní týkajúcich sa analogických otázok, ako aj skutočnosť, že je naliehavé skončiť s nezosúladenými rozhodnutiami, ktorými sa vyznačuje vnútroštátna judikatúra v danej oblasti.
- 64 Rozhodnutiami predsedu Súdneho dvora zo 14. júna a 6. júla 2021 boli uvedené sudy informované o zamietnutí návrhov na prejednanie veci v skrátenom konaní. Tieto rozhodnutia sú v podstate založené na nasledujúcich dôvodoch. Po prvé boli účinky rozhodnutí o odovzdaní, o ktoré ide v týchto veciach, odložené až do poskytnutia odpovede Súdneho dvora. Po druhé tvrdenia uvádzané týmito súdmi neboli spôsobilé preukázať potrebu rozhodnúť v skrátenom konaní podľa článku 105 rokovacieho poriadku.
- 65 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry na odôvodnenie uplatnenia skráteného konania nemôžu ako také postačovať ani samotný záujem osôb podliehajúcich súdnej právomoci, akokoľvek by bol dôležitý a legitímny, na tom, aby bol čo najrýchlejšie určený rozsah práv, ktoré im vyplývajú z práva Únie, ani veľký počet osôb alebo právnych situácií potenciálne dotknutých rozhodnutím, ktoré musí vnútroštátny súd vydať po tom, čo sa obrátil na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania (uznesenie predsedu Súdneho dvora z 22. novembra 2018, Globalcaja, C-617/18, EU:C:2018:953, body 13 a 14, ako aj citovaná judikatúra), ani tvrdenie založené na tom, že každý návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa nariadenia Dublin III si vyžaduje urýchlenú odpoveď (uznesenie predsedu Súdneho dvora z 20. decembra 2017, M. A. a i., C-661/17, EU:C:2017:1024, bod 17 a citovaná judikatúra), ani okolnosť, že návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný v rámci konania, ktoré je vo vnútroštátnom systéme naliehavé, alebo že vnútroštátny súd je povinný vynaložiť všetko úsilie na zabezpečenie rýchleho vyriešenia veci samej (uznesenie predsedu Súdneho dvora z 25. januára 2017, Hassan, C-647/16, EU:C:2017:67, bod 12 a citovaná judikatúra), a napokon ani potreba zjednotiť nezosúladenú vnútroštátnu judikatúru (uznesenie predsedu Súdneho dvora z 30. apríla 2018, Oro Efectivo, C-185/18, EU:C:2018:298, bod 17).
- 66 Pokiaľ ide o návrhy na prednostné prejednanie veci, vnútroštátnym súdom vo veciach C-315/21 a C-328/21 bolo oznámené, že nie je opodstatnené prejednať tieto veci prednostne na základe uplatnenia článku 53 ods. 3 rokovacieho poriadku, pričom toto rozhodnutie predsedu Súdneho dvora nepredstavuje zamietnutie ich žiadostí, keďže rokovací poriadok nestanovuje možnosť vnútroštátneho súdu požiadať o prednostné prejednanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania na základe tohto ustanovenia.
- 67 Rozhodnutím zo 6. júla 2021 boli veci C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21 spojené na spoločné konanie na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania, ako aj rozsudku.

O prejudiciálnych otázkach

- 68 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania boli podané v rámci sporov týkajúcich sa zákonnosti rozhodnutí o odovzdaní, ktoré boli prijaté ministerstvom vnútra na základe vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa vykonáva článok 26 ods. 1 nariadenia Dublin III.
- 69 Vo všetkých konaniach vo veciach samých boli rozhodnutia o odovzdaní vo vzťahu k dotknutým osobám prijaté nie na účely ich prevzatia dožiadaným členským štátom na základe článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia Dublin III, ale na účely ich prijatia späť týmto členským štátom na základe článku 18 ods. 1 písm. b) alebo d) tohto nariadenia, v závislosti od konkrétneho prípadu.
- 70 V jednotlivých konaniach vo veciach samých je nastolená niektorá z dvoch nasledujúcich problematík alebo aj obidve z nich.
- 71 Prvá problematika, o ktorú ide vo veciach C-228/21, C-315/21 a C-328/21, sa týka práva na informácie podľa článku 4 nariadenia Dublin III a článku 29 nariadenia Eurodac, ako aj uskutočnenia osobného pohovoru podľa článku 5 nariadenia Dublin III. Konkrétne sa týka dôsledkov, ktoré treba vyvodiť pre zákonnosť rozhodnutia o odovzdaní zo skutočnosti, že nedošlo k poskytnutiu spoločného informačného materiálu uvedeného v článku 4 ods. 2 nariadenia Dublin III a v článku 29 ods. 3 nariadenia Eurodac, ako aj zo skutočnosti, že nebol uskutočnený osobný pohovor stanovený v článku 5 nariadenia Dublin III.
- 72 Druhá problematika, o ktorú ide vo veciach C-254/21, C-297/21 a C-315/21, sa týka zohľadnenia rizika spojeného s „nepriamym vyhostením alebo vrátením“ dotknutej osoby zo strany súdu povereného preskúmaním zákonnosti rozhodnutia o odovzdaní, a teda porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia zodpovedným členským štátom.

O otázkach vo veciach C-228/21 a C-328/21, ako aj o prvých dvoch otázkach vo veci C-315/21

- 73 Týmito otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátne sudy vo veciach C-228/21, C-315/21 a C-328/21 v podstate pýtajú to, či sa nariadenie Dublin III, najmä jeho články 4, 5 a 27, ako aj nariadenie Eurodac, najmä jeho článok 29, majú vykladať v tom zmysle, že neodovzdanie spoločného informačného materiálu a/alebo neuskutočnenie osobného pohovoru, ktoré sú upravené týmito ustanoveniami, majú za následok neplatnosť rozhodnutia o odovzdaní prijatého v rámci postupu na prijatie osoby späť, uvedeného v článku 23 ods. 1 alebo článku 24 ods. 1 nariadenia Dublin III, bez ohľadu na konkrétne dôsledky uvedeného nesplnenia povinností na obsah tohto rozhodnutia o odovzdaní a na určenie zodpovedného členského štátu.
- 74 Práve v tomto kontexte treba preskúmať rozsah práva na informácie a rozsah práva na osobný pohovor a následne dôsledky spojené s porušením týchto práv.

O práve na informácie (článok 4 nariadenia Dublin III a článok 29 nariadenia Eurodac)

- 75 Na úvod treba uviesť, že konania vo veciach samých sa týkajú rozhodnutí o odovzdaní, ktoré neboli prijaté v rámci postupov na prevzatie podľa článku 21 nariadenia Dublin III, ale v rámci postupov na prijatie osôb späť, uvedených v článkoch 23 a 24 tohto nariadenia. Konkrétne vo veci C-228/21 sa toto prijatie späť týka osoby, ktorá predtým podala žiadosť o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte, v ktorom je táto žiadosť v procese posudzovania, čo predstavuje situáciu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia. Ďalej, vo veciach C-315/21 a C-328/21 sa

prijatie späť týka osôb, z ktorých každá predtým podala žiadosť o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte, v ktorom bola táto žiadosť zamietnutá, čo zodpovedá situácii uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. d) uvedeného nariadenia.

- 76 Okrem toho vo veciach C-228/21 a C-315/21 podali každá z dotknutých osôb následnú žiadosť o azyl v Taliansku, zatiaľ čo vo veci C-328/21 z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že GE v Taliansku nepodal žiadosť o medzinárodnú ochranu, ale sa tam zdržiaval neoprávnené. Zo spisu, ktorý má Súdny dvor v tejto veci k dispozícii, však vyplýva, že GE tvrdí, že sa s ním zaobchádzalo ako s takou osobou len preto, že ministerstvo vnútra riadne nezohľadnilo jeho žiadosť o medzinárodnú ochranu, overenie čoho bude úlohou vnútroštátneho súdu.
- 77 Práve v tomto kontexte po sebe nasledujúcich žiadostí o medzinárodnú ochranu (veci C-228/21 a C-315/21) a – s výhradou overenia vnútroštátnym súdom – neoprávneného pobytu následne po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte (vec C-328/21) je Súdnemu dvoru položená otázka, či a v akom rozsahu má členský štát informačnú povinnosť stanovenú v článku 4 nariadenia Dublin III a informačnú povinnosť stanovenú v článku 29 ods. 1 nariadenia Eurodac.
- 78 Na účely výkladu ustanovenia práva Únie je potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. novembra 2019, UNESA a i., C-105/18 až C-113/18, EU:C:2019:935, bod 31, ako aj citovanú judikatúru).
- 79 Na prvom mieste pokiaľ ide o znenie predmetných ustanovení a v prvom rade o znenie článku 4 nariadenia Dublin III, treba po prvé uviesť, že podľa odseku 2 tohto článku 4 „informácie uvedené v odseku 1 sa poskytnú písomne“ a že „členské štáty na tento účel použijú spoločný informačný materiál vypracovaný v súlade s odsekom 3“. Po druhé ani odsek 1 uvedeného článku 4, ani v ňom obsiahnutý odkaz na článok 20 ods. 2 tohto nariadenia, nerozlišujú podľa toho, či žiadosť o medzinárodnú ochranu, na ktorú sa vzťahujú, je prvou alebo následnou žiadosťou. Osobitne platí, že toto posledné uvedené ustanovenie všeobecne opisuje okamih, keď sa žiadosť o medzinárodnú ochranu považuje za podanú. Nemožno ho teda chápať tak, že sa vzťahuje len na prvú žiadosť. Napokon tak ako uviedla generálna advokátka v bode 75 svojich návrhov, tento výklad sa vyvodzuje aj z článku 23 ods. 2 druhého pododseku *in fine* nariadenia Dublin III, ktorý odkazuje na článok 20 ods. 2 tohto nariadenia, pokiaľ ide o žiadosť o medzinárodnú ochranu nasledujúcu po prvej žiadosti.
- 80 Z vyššie uvedeného vyplýva, že podľa svojho doslovného výkladu článok 4 nariadenia Dublin III vyžaduje poskytnutie spoločného informačného materiálu hneď po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu, a to bez ohľadu na to, či ide alebo nejde o prvú žiadosť.
- 81 Pokiaľ ide v druhom rade o článok 29 nariadenia Eurodac, ktorý je uvedený v druhej otázke písm. b) vo veci C-328/21, treba po prvé uviesť, že odsek 1 písm. b) tohto článku stanovuje, že „členský štát pôvodu informuje osobu, na ktorú sa vzťahuje... článok 17 ods. 1 [t. j. každého štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti s neoprávneným pobytom na území členského štátu] písomne... o... účele, na ktorý sa budú údaje o tejto osobe v systéme Eurodac spracúvať, vrátane opisu cieľov [nariadenia Dublin III] v súlade s článkom 4 uvedeného nariadenia...“.

- 82 Po druhé článok 29 ods. 2 druhý pododsek nariadenia Eurodac spresňuje, že „v prípade osoby, na ktorú sa vzťahuje článok 17 ods. 1, sa informácie uvedené v odseku 1 tohto článku poskytujú najneskôr v čase odoslania údajov týkajúcich sa takejto osoby do centrálného systému...“.
- 83 Po tretie článok 29 ods. 3 nariadenia Eurodac stanovuje, že „spoločný informačný materiál, ktorého obsahom budú prinajmenšom informácie uvedené v odseku 1 tohto článku a informácie uvedené v článku 4 ods. 1 [nariadenia Dublin III], sa vypracuje v súlade s postupom uvedeným v článku 44 ods. 2 uvedeného nariadenia“.
- 84 Z toho vyplýva, že podľa doslovného výkladu článku 29 nariadenia Eurodac tento článok vyžaduje poskytnutie spoločného informačného materiálu každému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti s neoprávneným pobytom na území členského štátu, ktorých odtlačky prstov sa odoberú a odošlú do centrálného systému, pričom k tomuto poskytnutiu musí dôjsť najneskôr v čase tohto odoslania, a to bez ohľadu na to, či táto osoba predtým podala alebo nepodala žiadosť o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte.
- 85 Ďalej platí, že tento doslovný výklad článku 4 nariadenia Dublin III a článku 29 nariadenia Eurodac je potvrdený normatívnym kontextom, do ktorého tieto ustanovenia patria.
- 86 Pokiaľ ide v prvom rade o článok 4 nariadenia Dublin III, tento článok sa nachádza v kapitole II tohto nariadenia, ktorá má názov „Všeobecné zásady a záruky“. Tak ako uviedla generálna advokátka v bode 76 svojich návrhov, ustanovenia tejto kapitoly sa majú uplatňovať na všetky situácie, ktoré patria do pôsobnosti nariadenia Dublin III, a teda nielen na osobitnú situáciu, akou je podanie žiadosti o medzinárodnú ochranu po prvýkrát.
- 87 Okrem toho z článku 16a ods. 1 nariadenia č. 1560/2003 vyplýva, že spoločný informačný materiál uvedený v prílohe X tohto nariadenia je určený na informovanie „všetkých“ žiadateľov o medzinárodnú ochranu o ustanoveniach nariadenia Dublin III a nariadenia Eurodac. Táto príloha X sa delí na dve časti, a to časť A a časť B. Časť A tejto prílohy obsahuje vzor spoločného informačného materiálu pre všetkých žiadateľov o medzinárodnú ochranu bez ohľadu na ich situáciu. Časť B uvedenej prílohy obsahuje vzor spoločného informačného materiálu, ktorý je okrem iného určený na to, aby bol dotknutej osobe odovzdaný vo všetkých prípadoch, keď sa členský štát domnieva, že za posúdenie žiadosti o azyl by mohol byť zodpovedný iný členský štát, vrátane – vzhľadom na všeobecnosť pojmov obsiahnutých v rámciku a k nemu sa vzťahujúcej poznámke pod čiarou, ktoré sa nachádzajú v tejto časti A a ktoré sú uvedené v bode 32 tohto rozsudku, – prípadu, keď k tomu, že členský štát, v ktorom je žiadosť podaná, dospeje k záveru, že za posúdenie tejto žiadosti je zodpovedný iný členský štát, dôjde pri podaní následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu.
- 88 Pokiaľ ide v druhom rade o článok 29 nariadenia Eurodac, treba zohľadniť skutočnosť, že článok 1 tohto nariadenia stanovuje, že systém Eurodac má za účel „pomáhať pri určovaní, ktorý členský štát je podľa nariadenia [Dublin III] zodpovedný za preskúmanie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej v členskom štáte štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti, a inak uľahčovať uplatňovanie nariadenia [Dublin III] za podmienok stanovených v tomto nariadení“.
- 89 V tejto súvislosti platí, že cieľom prílohy XIII nariadenia č. 1560/2003, nazvanej „Informácie pre štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osoby bez štátnej príslušnosti s neoprávneným pobytom v niektorom z členských štátov podľa článku 29 ods. 3 nariadenia [Eurodac]“, je informovať dotknutú osobu o tom, že príslušné orgány členského štátu, v ktorom má neoprávnený pobyt, jej

môžu odobrať odtlačky prstov, v súlade s právomocou, ktorú im poskytuje článok 17 nariadenia Eurodac a ktorú majú povinnosť vykonať v prípade, že považujú za potrebné overiť, či táto osoba už predtým nepodala žiadosť o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte. Táto príloha XIII obsahuje rámček a k nemu sa vzťahujúcu poznámku pod čiarou, ktoré sú uvedené v bode 34 tohto rozsudku, a pre informáciu osoby s neoprávneným pobytom sa v nej uvádza, že ak sa príslušné orgány domnievajú, že táto osoba možno podala takúto žiadosť v inom členskom štáte, ktorý môže byť zodpovedný za jej posúdenie, uvedená osoba dostane podrobnejšie informácie o postupe, ktorý bude nasledovať, a o tom, ako sa tento postup dotýka tejto osoby a jej práv, pričom týmito informáciami sú informácie uvedené v časti B prílohy X nariadenia č. 1560/2003.

- 90 Tento normatívny kontext potvrdzuje, že štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti s neoprávneným pobytom na území členského štátu, ktorých odtlačky prstov príslušný orgán tohto členského štátu odoberie a odošle do centrálného systému na základe článku 17 nariadenia Eurodac na účely toho, aby sa overila existencia prípadnej žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorá už bola podaná v inom členskom štáte, musia príslušné vnútroštátne orgány poskytnúť spoločný informačný materiál. Treba dodať, že toto poskytnutie sa musí vzťahovať tak na časť B prílohy X nariadenia č. 1560/2003, ktorá sa týka prípadu, keď majú príslušné orgány dôvody sa domnievať, že za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu by mohol byť zodpovedný iný členský štát, ako aj na časť A tejto prílohy, v ktorej sú sústredené podstatné informácie týkajúce sa systému Eurodac, ako sa to napokon prejavuje v poznámke pod čiarou obsiahnutej v časti B tejto prílohy, uvedenej v bode 33 tohto rozsudku.
- 91 Napokon, pokiaľ ide o účel informačnej povinnosti, talianska vláda a Komisia vo svojich pripomienkach s odvolaním sa na rozsudok z 2. apríla 2019, H. a R. (C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280), tvrdia, že tento cieľ patrí do kontextu určovania zodpovedného členského štátu.
- 92 Podľa týchto dotknutých osôb v prípade postupov na prijatie späť podľa článkov 23 alebo 24 nariadenia Dublin III, t. j. postupov, ktoré sa uplatňujú na osoby uvedené v článku 20 ods. 5 alebo v článku 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d) tohto nariadenia, je proces určovania zodpovedného členského štátu, pokiaľ ide o prípady uvedené v poslednom uvedenom ustanovení, už v určitom členskom štáte ukončený, alebo pokiaľ ide o prípad uvedený v tomto článku 20 ods. 5, tento proces je prerušený alebo stále prebieha, a to v členskom štáte, ktorému prináleží ho doviest' do konca. Nie je teda úlohou žiadajúceho členského štátu, aby v rámci postupu na prijatie späť pristúpil k určovaniu – to znamená k určovaniu zodpovedného členského štátu –, ktoré je úlohou iného členského štátu, a to bez ohľadu na to, či už bolo ukončené alebo nie.
- 93 Talianska vláda a Komisia preto usudzujú, že poskytnutie spoločného informačného materiálu v rámci plnenia informačných povinností stanovených v článku 4 nariadenia Dublin III a v článku 29 nariadenia Eurodac, by nesledovalo potrebný účel v kontexte postupu na prijatie späť, pokiaľ ide prinajmenšom o otázku určenia zodpovedného členského štátu.
- 94 V tejto súvislosti však treba uviesť, že otázka určenia zodpovedného členského štátu nie je v štádiu postupu na prijatie späť nevyhnutne s konečnou platnosťou ukončená.
- 95 Je pravda, že Súdny dvor v bodoch 67 až 80 rozsudku z 2. apríla 2019, H. a R. (C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280), v podstate rozhodol, že keďže je už zodpovednosť za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu stanovená, nie je potrebné pristúpiť k opätovnému uplatneniu pravidiel upravujúcich proces určovania tejto zodpovednosti, medzi ktoré v prvom rade patria kritériá uvedené v kapitole III nariadenia Dublin III.

- 96 Platí však pritom, že skutočnosť, že nie je potrebné pristúpiť k takémuto novému určovaniu zodpovedného členského štátu, neznamená, tak ako to v podstate uviedla aj generálna advokátka v bode 81 svojich návrhov, že členský štát, ktorý má v úmysle predložiť dožiadanie o prijatie späť alebo ktorý takéto dožiadanie už predložil, môže nezohľadniť informácie, ktoré by mu žiadateľ oznámil a ktoré by boli takej povahy, že by bránili takémuto dožiadaniu o prijatie späť, ako aj následnému odovzdaniu tejto osoby do dožiadaného členského štátu.
- 97 K zmene určenia zodpovedného členského štátu totiž môžu viesť dôkazy týkajúce sa zániku povinností dožiadaného členského štátu na základe ustanovení článku 19 nariadenia Dublin III (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, bod 27), nedodržania lehoty na predloženie dožiadania o prijatie späť, stanovenej v článku 23 ods. 3 tohto nariadenia (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 55), skutočnosti, že žiadajúci členský štát nedodržiaval lehotu na odovzdanie uvedenú v článku 29 ods. 2 uvedeného nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 46), existencie systémových chýb v dožiadanom členskom štáte, uvedenej v článku 3 ods. 2 druhom pododseku tohto nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, body 85 a 86), či existencie skutočného a preukázaného rizika neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v prípade odovzdania do dožiadaného členského štátu vzhľadom na zdravotný stav dotknutej osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 2017, C. K. a i., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 96).
- 98 Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že členský štát v súlade so zásadou lojálnej spolupráce nemôže platne predložiť dožiadanie o prijatie späť v situácii, na ktorú sa vzťahuje článok 20 ods. 5 nariadenia Dublin III, pokiaľ mu dotknutá osoba predložila dôkazy, ktoré jasne preukazujú, že tento členský štát sa musí považovať za členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti na základe kritérií zodpovednosti stanovených v článkoch 8 až 10 uvedeného nariadenia. V takejto situácii má uvedený členský štát naopak povinnosť uznať svoju vlastnú zodpovednosť (rozsudok z 2. apríla 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 83).
- 99 Napokon článok 7 ods. 3 nariadenia Dublin III výslovne stanovuje, že „na účely uplatnenia kritérií uvedených v článkoch 8, 10 a 16 zohľadnia členské štáty všetky dostupné dôkazy týkajúce sa prítomnosti rodinných príslušníkov, príbuzných alebo iných osôb blízkych rodine žiadateľa na území členského štátu, pokiaľ sa takéto dôkazy predložia predtým, než iný členský štát akceptuje dožiadanie o prevzatie alebo prijatie dotknutej osoby späť podľa článku 22 alebo 25 a pokiaľ predchádzajúce žiadosti žiadateľa o medzinárodnú ochranu ešte neboli predmetom prvého rozhodnutia vo veci samej“.
- 100 Z bodov 96 až 99 tohto rozsudku vyplýva, že v rozpore s tým, čo tvrdili talianska vláda a Komisia, dotknutá osoba môže uviesť viacero faktorov, ktoré v situáciách uvedených v článku 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d) nariadenia Dublin III môžu zmeniť určenie zodpovedného členského štátu, ku ktorému už predtým došlo v inom členskom štáte, alebo v situácii, na ktorú sa vzťahuje článok 20 ods. 5 tohto nariadenia, môžu ovplyvniť takéto určenie.
- 101 V dôsledku uvedeného aj účel poskytnutia spoločného informačného materiálu, ktorého cieľom je poskytnúť dotknutej osobe informácie týkajúce sa uplatňovania nariadenia Dublin III a jej práv v kontexte určenia zodpovedného členského štátu, potvrdzuje výklady článku 4 nariadenia Dublin III a článku 29 nariadenia Eurodac, ktoré vyplývajú zo znenia týchto ustanovení a sú uvedené v bodoch 80 a 84 tohto rozsudku.

102 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že článok 4 nariadenia Dublin III a článok 29 nariadenia Eurodac sa majú vykladať v tom zmysle, že povinnosť poskytnúť informácie, ktoré sú v nich upravené, predovšetkým spoločný informačný materiál, existuje tak v rámci prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v rámci postupu prevzatia, ktoré sú uvedené v článku 20 ods. 1 a v článku 21 ods. 1 nariadenia Dublin III, ako aj v rámci následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v situácii uvedenej v článku 17 ods. 1 nariadenia Eurodac, ktoré môžu viesť k postupom na prijatie späť uvedeným v článku 23 ods. 1 a v článku 24 ods. 1 nariadenia Dublin III.

O osobnom pohovore (článok 5 nariadenia Dublin III)

103 Z článku 5 ods. 1 nariadenia Dublin III vyplýva, že s cieľom uľahčiť proces určovania zodpovedného členského štátu uskutoční členský štát, ktorý vykonáva toto určenie, osobný pohovor so žiadateľom a že tento pohovor tiež umožňuje zabezpečiť to, aby žiadateľ správne pochopil informácie, ktoré sa mu poskytujú v súlade s článkom 4 tohto nariadenia.

104 Za týchto okolností sú úvahy, ktoré sa týkajú informačnej povinnosti a ktoré sú uvedené v bodoch 96 až 100 tohto rozsudku, relevantné aj pokiaľ ide o osobný pohovor stanovený v článku 5 nariadenia Dublin III.

105 Pokiaľ je totiž spoločný informačný materiál určený na informovanie dotknutej osoby o uplatňovaní nariadenia Dublin III, osobný pohovor predstavuje prostriedok na overenie toho, že táto osoba rozumie informáciám, ktoré sú jej v tomto informačnom materiáli poskytnuté, a predstavuje pre ňu privilegovanú príležitosť, ba až záruku, môcť príslušnému orgánu oznámiť informácie, ktoré môžu viesť k tomu, že dotknutý členský štát nepredloží inému členskému štátu dožiadanie o prijatie späť, ba dokonca že prípadne zabráni odovzdaniu uvedenej osoby.

106 Z uvedeného vyplýva, že v rozpore s tým, čo tvrdia talianska vláda a Komisia, článok 5 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že povinnosť uskutočniť osobný pohovor, ktorý je v ňom upravený, existuje tak v rámci prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v rámci postupu prevzatia, ktoré sú uvedené v článku 20 ods. 1 a v článku 21 ods. 1 nariadenia Dublin III, ako aj v rámci následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v situácii uvedenej v článku 17 ods. 1 nariadenia Eurodac, ktoré môžu viesť k postupom na prijatie späť uvedeným v článku 23 ods. 1 a v článku 24 ods. 1 nariadenia Dublin III.

O dôsledkoch porušenia práva na informácie a práva na osobný pohovor

107 Ako už Súdny dvor rozhodol, v znení článku 27 ods. 1 nariadenia Dublin III, ktorý stanovuje, že osoba, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie o odovzdaní, má právo na účinný opravný prostriedok proti takémuto rozhodnutiu, sa neuvádza žiadne obmedzenie tvrdení, ktoré možno uviesť v rámci tohto opravného prostriedku. To isté platí o znení článku 4 ods. 1 písm. d) tohto istého nariadenia, ktorý sa týka informácie o možnosti napadnúť rozhodnutie o odovzdaní, ktorú musia príslušné orgány poskytnúť žiadateľovi (rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 36).

108 Platí pritom, že rozsah opravného prostriedku je spresnený v odôvodnení 19 nariadenia Dublin III, ktoré uvádza, že s cieľom zabezpečiť dodržanie medzinárodného práva by účinný prostriedok nápravy proti rozhodnutiam o odovzdaní, ktorý je stanovený v tomto nariadení, mal zahŕňať jednak preskúmanie uplatňovania uvedeného nariadenia, a jednak preskúmanie právnej

a skutkovej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva [rozsudok z 15. apríla 2021, *État belge* (Okolnosti, ktoré nastali po rozhodnutí o odovzdaní), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 33 a citovaná judikatúra].

- 109 Okrem toho z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že vzhľadom najmä na všeobecný vývoj, ktorý zaznamenal systém určovania členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej v jednom z členských štátov v dôsledku prijatia nariadenia Dublin III, a ciele, ktoré toto nariadenie sleduje, článok 27 ods. 1 uvedeného nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že preskúmanie na základe opravného prostriedku, ktorý stanovuje proti rozhodnutiu o odovzdaní, sa má týkať dodržania tak pravidiel určujúcich zodpovednosť za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ako aj procesných záruk stanovených týmto istým nariadením [rozsudok z 15. apríla 2021, *État belge* (Okolnosti, ktoré nastali po rozhodnutí o odovzdaní), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 34 a citovaná judikatúra].
- 110 Platí pritom, že tak informačné povinnosti stanovené v článku 4 nariadenia Dublin III a v článku 29 ods. 1 písm. b) a článku 29 ods. 3 nariadenia Eurodac, ako aj osobný pohovor stanovený v článku 5 nariadenia Dublin III, predstavujú procesné záruky, ktoré musia byť zaručené osobe, ktorá je alebo môže byť dotknutá predovšetkým postupom na prijatie späť podľa článku 23 ods. 1 alebo článku 24 ods. 1 tohto druhého uvedeného nariadenia. Z uvedeného vyplýva, že opravný prostriedok stanovený v článku 27 ods. 1 nariadenia Dublin III proti rozhodnutiu o odovzdaní sa v zásade musí týkať porušenia povinností obsiahnutých v týchto ustanoveniach, a predovšetkým neoznámene spoločného informačného materiálu, ako aj neuskutočnenia osobného pohovoru.
- 111 Pokiaľ ide o dôsledky, ktoré možno spájať s porušením niektorej alebo oboch z týchto povinností, treba uviesť, že v nariadení Dublin III sa v tejto súvislosti neuvádzajú žiadne spresnenia.
- 112 Pokiaľ ide o nariadenie Eurodac, hoci toto nariadenie v článku 37 stanovuje zodpovednosť členských štátov voči každej osobe alebo každému členskému štátu, ktorí utrpeli škodu v dôsledku nezákonnej operácie spracúvania údajov alebo akéhokoľvek konania v rozpore s týmto nariadením, neposkytuje žiadne spresnenie, pokiaľ ide o dôsledky, ktoré by pre rozhodnutie o odovzdaní mohli vyplývať z nedodržania informačnej povinnosti, ktorá je stanovená v článku 29 ods. 1 písm. b) a článku 29 ods. 3 tohto nariadenia a pripomenutá v rámcu, ako aj v k nemu sa vzťahujúcej poznámke pod čiarou, obsiahnutých v prílohe XIII nariadenia č. 1560/2003, tak ako už bolo zdôraznené v bode 89 tohto rozsudku.
- 113 V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora v prípade neexistencie pravidiel Únie v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné náležitosti týkajúce sa žalôb určených na zaručenie ochrany práv osôb podliehajúcich súdnej právomoci, avšak pod podmienkou, že nesmú byť menej priaznivé než pravidlá, ktoré upravujú podobné situácie podliehajúce vnútroštátnemu právu (zásada ekvivalencie), a že nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv, ktoré priznáva právo Únie (zásada efektivity) [rozsudok z 15. apríla 2021, *État belge* (Okolnosti, ktoré nastali po rozhodnutí o odovzdaní), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 42 a citovaná judikatúra]. Je to tak predovšetkým v prípade právnych dôsledkov, ktoré má na rozhodnutie o odovzdaní porušenie informačnej povinnosti a/alebo povinnosti uskutočniť osobný pohovor (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2020, *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, body 56 a 57, ako aj citovanú judikatúru).

- 114 V prejednávanej veci sa však zdá, že z návrhov na začatie prejudiciálneho konania a z formulácie prejudiciálnych otázok vyplýva, že právo členského štátu, do ktorého patria vnútroštátne súdy, samo osebe neumožňuje s istotou zistiť uvedené právne dôsledky a že týmito otázkami sa tieto súdy konkrétne pýtajú na to, ako majú sankcionovať takéto porušenia.
- 115 Za týchto okolností je potrebné, aby Súdny dvor určil, aké dôsledky sa v tejto súvislosti spájajú so zásadou efektivity.
- 116 Pokiaľ ide v prvom rade o právne dôsledky, ktoré môžu vo vzťahu k tejto zásade vyplývať z neuskutočnenia osobného pohovoru podľa článku 5 nariadenia Dublin III, treba najprv poukázať na rozsudok zo 16. júla 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579), ktorý bol vydaný v súvislosti so situáciou, v ktorej štátny príslušník tretej krajiny, ktorému už v jednom členskom štáte bolo priznané postavenie utečenca, vytýkal príslušnému orgánu iného členského štátu, v ktorom podal ďalšiu žiadosť o medzinárodnú ochranu, že ho predtým, ako jeho žiadosť o azyl zamietol ako neprípustnú na základe článku 33 ods. 2 písm. a) smernice „o konaniach“, nevypočul. V tomto rozsudku pritom Súdny dvor rozhodol, že so zreteľom na zásadu efektivity sa články 14 a 34 tejto smernice majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej porušenie povinnosti poskytnúť žiadateľovi o medzinárodnú ochranu príležitosť na osobný pohovor pred prijatím takéhoto rozhodnutia nemá za následok zrušenie tohto rozhodnutia a vrátenie veci rozhodujúcemu orgánu, ibaže táto právna úprava tomuto žiadateľovi umožňuje v rámci konania o opravnom prostriedku proti takémuto rozhodnutiu vyjadriť osobne všetky svoje tvrdenia proti uvedenému rozhodnutiu pri vypočutí, ktoré spĺňa uplatniteľné základné podmienky a záruky uvedené v článku 15 uvedenej smernice, a tieto tvrdenia nie sú spôsobilé viesť k zmene tohto rozhodnutia.
- 117 V tejto súvislosti Súdny dvor v bode 70 tohto rozsudku predovšetkým zdôraznil to, že články 14, 15 a 34 smernice „o konaniach“ jednak záväzne stanovujú povinnosť členských štátov poskytnúť žiadateľovi príležitosť na osobný pohovor, ako aj osobitné a podrobné pravidlá týkajúce sa spôsobu, akým sa má tento pohovor uskutočniť, a jednak je ich cieľom zabezpečiť, aby bol žiadateľ vyzvaný, aby v spolupráci s orgánom zodpovedným za tento pohovor predložil všetky skutočnosti relevantné pre posúdenie prípustnosti a prípadne dôvodnosti jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu, čo priznáva tomuto pohovoru zásadný význam v konaní o posúdení tejto žiadosti.
- 118 Súdny dvor dodal, že v prípade neuskutočnenia osobného pohovoru pred príslušným orgánom je možné zabezpečiť účinnú povahu práva byť vypočutý v tomto neskoršom štádiu konania len vtedy, ak sa takýto pohovor uskutoční na súde rozhodujúcom o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o neprípustnosti, ktoré prijal tento orgán, a pri dodržaní všetkých podmienok stanovených v smernici „o konaniach“ (rozsudok zo 16. júla 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, bod 71).
- 119 Treba pritom uviesť, že dôsledky vyplývajúce z uplatnenia článku 33 ods. 2 písm. a) smernice „o konaniach“, to znamená neprípustnosť žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej v členskom štáte osobou, ktorá už požíva medzinárodnú ochranu priznanú prvým členským štátom, a jej vrátenie do prvého členského štátu, nie sú závažnejšie než dôsledky vyplývajúce z uplatnenia článku 23 ods. 1 a článku 24 ods. 1 nariadenia Dublin III, ktoré vystavujú osoby bez medzinárodnej ochrany prijatiu späť.
- 120 Konkrétnejšie, situácia uvedená v článku 33 ods. 2 písm. a) smernice „o konaniach“ sa z hľadiska dôsledkov zdá byť pre dotknutú osobu *a priori* dokonca menej závažnou ako situácia uvedená v článku 18 ods. 1 písm. d) nariadenia Dublin III, v ktorej sa dožiadanie o prijatie späť týka osoby,

ktorej žiadosť o medzinárodnú ochranu bola dožiadaným členským štátom zamietnutá. V tomto poslednom uvedenom prípade totiž osobe dotknutej prijatím späť nehrozí – a to rovnako ako osobe, ktorej žiadosť o azyl je neprípustná, – vrátenie do členského štátu, v ktorom už požíva medzinárodnú ochranu, ale vyhostenie dožiadaným členským štátom do krajiny jej pôvodu.

- 121 Okrem toho ako v podstate uviedla generálna advokátka v bodoch 134 až 136 svojich návrhov, tak rozhodnutie o neprípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu prijaté na základe článku 33 ods. 2 písm. a) smernice „o konaniach“, ako aj rozhodnutie o odovzdaní, ktorým sa vykonáva prijatie späť, uvedené v článkoch 23 a 24 nariadenia Dublin III, vyžadujú, aby dotknutá osoba nebola vystavená riziku porušenia článku 4 Charty, čo osobný pohovor v jednom aj v druhom prípade umožňuje zaručiť. Osobný pohovor okrem toho umožňuje zohľadniť prítomnosť rodinných príslušníkov, príbuzných alebo iných osôb blízkych rodine žiadateľa na území žiadajúceho členského štátu. Umožňuje tiež vylúčiť záver, že štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej sa zdržiava na území daného štátu neoprávnene, hoci v skutočnosti chcela daná osoba podať žiadosť o medzinárodnú ochranu.
- 122 Napokon treba uviesť, že rovnako ako v prípade pohovoru podľa článku 14 smernice „o konaniach“ sa od povinnosti viesť osobný pohovor podľa článku 5 nariadenia Dublin III možno odchýliť len za obmedzených okolností. V tejto súvislosti tak ako platí, že nemusí dôjsť k uskutočneniu osobného pohovoru v rámci skúmania hmotnoprávnej stránky žiadosti o azyl, tak ako to vyplýva z článku 14 ods. 2 písm. a) smernice „o konaniach“, ak rozhodujúci orgán môže prijať kladné rozhodnutie, pokiaľ ide o priznanie postavenia utečenca, na základe dôkazov, ktoré sú k dispozícii, rovnako tak platí, že ustanovenia článku 5 ods. 2 písm. b) v spojení s článkom 5 ods. 3 nariadenia Dublin III vyžadujú, aby sa v záujme osoby dotknutej prípadným prijatím späť osobný pohovor stanovený v článku 5 uvedeného nariadenia uskutočnil vo všetkých prípadoch, keď by príslušný orgán mohol prijať rozhodnutie o odovzdaní v rozpore s vôľou dotknutej osoby.
- 123 Za týchto okolností judikatúru vyplývajúcu z rozsudku zo 16. júla 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579), pokiaľ ide o dôsledky, ktoré sa spájajú s porušením povinnosti viesť osobný pohovor v kontexte rozhodnutia, ktorým sa zamieta žiadosť o medzinárodnú ochranu na základe článku 33 ods. 2 písm. a) smernice „o konaniach“, možno uplatniť v kontexte postupov na prijatie späť uskutočňovaných na základe článku 23 ods. 1 a článku 24 ods. 1 nariadenia Dublin III.
- 124 Z uvedeného vyplýva, že bez toho, aby bol dotknutý článok 5 ods. 2 nariadenia Dublin III, na základe opravného prostriedku, ktorý je podaný proti rozhodnutiu o odovzdaní podľa článku 27 tohto nariadenia a v ktorom sa namieta neuskutočnenie osobného pohovoru podľa tohto článku 5, musí dôjsť k zrušeniu tohto rozhodnutia o odovzdaní, ibaže vnútroštátna právna úprava dotknutej osobe umožňuje v rámci konania o uvedenom opravnom prostriedku osobne vyjadriť všetky svoje tvrdenia proti uvedenému rozhodnutiu pri vypočutí, ktoré spĺňa podmienky a záruky stanovené v uvedenom článku 5, a tieto tvrdenia nie sú spôsobilé viesť k zmene tohto rozhodnutia.
- 125 V druhom rade v prípade, že osobný pohovor podľa článku 5 nariadenia Dublin III, ktorého dôležitosť, ako aj procesné záruky, ktoré sú s ním spojené, už boli zdôraznené, sa síce uskutočnil, ale spoločný informačný materiál, ktorý sa musí poskytnúť v rámci plnenia informačnej povinnosti stanovenej v článku 4 tohto nariadenia alebo v článku 29 ods. 1 písm. b) nariadenia Eurodac, nebol poskytnutý pred uskutočnením uvedeného pohovoru, treba na účely splnenia požiadaviek vyplývajúcich zo zásady efektivity overiť, či by v prípade, že by k tomuto pochybeniu nedošlo, konanie mohlo dospieť k inému výsledku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. septembra 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 38, ako aj citovanú judikatúru).

- 126 Úloha vnútroštátneho súdu v kontexte takéhoto porušenia informačnej povinnosti tak musí spočívať v tom, že sa s ohľadom na skutkové a právne okolnosti, ktoré sú špecifické pre prejednávanú vec, overí, či napriek tomu, že došlo k uskutočneniu osobného pohovoru, táto procesná vada skutočne pripravila osobu, ktorá ju namieta, o možnosť uplatniť svoje tvrdenia v takom rozsahu, že správne konanie voči nej mohlo dospieť k inému výsledku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. septembra 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 44).
- 127 Vzhľadom na vyššie uvedené treba, pokiaľ ide o informačnú povinnosť, konštatovať, že právo Únie, predovšetkým článku 4 a 27 nariadenia Dublin III, ako aj článok 29 ods. 1 písm. b) nariadenia Eurodac, sa má vykladať v tom zmysle, že ak sa osobný pohovor podľa článku 5 nariadenia Dublin III uskutočnil, ale spoločný informačný materiál, ktorý sa má dotknutej osobe poskytnúť v rámci plnenia informačnej povinnosti stanovenej v článku 4 nariadenia Dublin III alebo v článku 29 ods. 1 písm. b) nariadenia Eurodac, poskytnutý nebol, vnútroštátny súd, ktorý je poverený posúdením zákonnosti rozhodnutia o odovzdaní, môže toto rozhodnutie zrušiť len vtedy, keď vzhľadom na skutkové a právne okolnosti, ktoré sú špecifické pre prejednávanú vec, usúdi, že napriek tomu, že došlo k uskutočneniu osobného pohovoru, neposkytnutie spoločného informačného materiálu skutočne pripravilo túto osobu o možnosť uplatniť svoje tvrdenia v takom rozsahu, že správne konanie voči nej mohlo dospieť k inému výsledku.
- 128 V dôsledku uvedeného treba na otázky položené vo veciach C-228/21 a C-328/21, ako aj na prvé dve otázky položené vo veci C-315/21 odpovedať takto:
- článok 4 nariadenia Dublin III a článok 29 nariadenia Eurodac sa majú vykladať v tom zmysle, že povinnosť poskytnúť informácie, ktoré sú v nich upravené, predovšetkým spoločný informačný materiál, ktorého vzor je uvedený v prílohe X k nariadeniu č. 1560/2003, existuje tak v rámci prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v rámci postupu prevzatia, ktoré sú uvedené v článku 20 ods. 1 a v článku 21 ods. 1 nariadenia Dublin III, ako aj v rámci následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v situácii uvedenej v článku 17 ods. 1 nariadenia Eurodac, ktoré môžu viesť k postupom na prijatie späť uvedeným v článku 23 ods. 1 a v článku 24 ods. 1 nariadenia Dublin III,
 - článok 5 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že povinnosť uskutočniť osobný pohovor, ktorý je v ňom upravený, existuje tak v rámci prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v rámci postupu prevzatia, ktoré sú uvedené v článku 20 ods. 1 a v článku 21 ods. 1 nariadenia Dublin III, ako aj v rámci následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v situácii uvedenej v článku 17 ods. 1 nariadenia Eurodac, ktoré môžu viesť k postupom na prijatie späť uvedeným v článku 23 ods. 1 a v článku 24 ods. 1 nariadenia Dublin III,
 - právo Únie, predovšetkým články 5 a 27 nariadenia Dublin III, sa má vykladať v tom zmysle, že bez toho, aby bol dotknutý článok 5 ods. 2 tohto nariadenia, na základe opravného prostriedku, ktorý je podaný proti rozhodnutiu o odovzdaní podľa článku 27 tohto nariadenia a v ktorom sa namieta neuskutočnenie osobného pohovoru podľa uvedeného článku 5, musí dôjsť k zrušeniu tohto rozhodnutia o odovzdaní, ibaže vnútroštátna právna úprava dotknutej osobe umožňuje v rámci konania o uvedenom opravnom prostriedku osobne vyjadriť všetky svoje tvrdenia proti uvedenému rozhodnutiu pri vypočutí, ktoré spĺňa podmienky a záruky uvedené v tomto článku 5, a tieto tvrdenia nie sú spôsobilé viesť k zmene tohto rozhodnutia.
 - právo Únie, predovšetkým články 4 a 27 nariadenia Dublin III, ako aj článok 29 ods. 1 písm. b) nariadenia Eurodac, sa má vykladať v tom zmysle, že ak sa osobný pohovor podľa článku 5 nariadenia Dublin III uskutočnil, ale spoločný informačný materiál, ktorý sa má dotknutej

osobe poskytnúť v rámci plnenia informačnej povinnosti stanovenej v článku 4 nariadenia Dublin III alebo v článku 29 ods. 1 písm. b) nariadenia Eurodac, poskytnutý nebol, vnútroštátny súd, ktorý je poverený posúdením zákonnosti rozhodnutia o odovzdaní, môže toto rozhodnutie zrušiť len vtedy, keď vzhľadom na skutkové a právne okolnosti, ktoré sú špecifické pre prejednávajúcu vec, usúdi, že napriek tomu, že došlo k uskutočneniu osobného pohovoru, neposkytnutie spoločného informačného materiálu skutočne pripravilo túto osobu o možnosť uplatniť svoje tvrdenia v takom rozsahu, že správne konanie voči nej mohlo dospieť k inému výsledku.

O prvej až tretej otázke vo veci C-254/21, druhej otázke vo veci C-297/21 a tretej otázke vo veci C-315/21

- 129 Týmito otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátne súdy vo veciach C-254/21, C-297/21 a C-315/21 v podstate pýtajú, či článok 3 ods. 1 a článok 3 ods. 2 druhý pododsek nariadenia Dublin III, v spojení s článkom 27 tohto nariadenia, ako aj s článkami 4, 19 a 47 Charty, umožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať existenciu rizika nepriameho vyhostenia alebo vrátenia, ktorému by bol žiadateľ o medzinárodnú ochranu vystavený v nadväznosti na jeho odovzdanie do dožiadaného členského štátu, pokiaľ tento druhý uvedený štát už zamietol žiadosť o medzinárodnú ochranu týkajúcu sa tohto žiadateľa, a to aj v prípade, že v tomto druhom uvedenom členskom štáte neexistujú „systémové chyby v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov“ v zmysle článku 3 ods. 2 druhého pododseku nariadenia Dublin III. Konkrétne sa vnútroštátne súdy vo veciach C-254/21 a C-315/21 zamýšľajú nad tým, či táto možnosť existuje v prípade, že vnútroštátny súd vykladá pojem „vnútroštátna ochrana“ v zmysle článku 8 smernice o oprávnení inak, než ako jeho výklad poskytli orgány dožiadaného členského štátu, alebo sa na rozdiel od týchto orgánov domnieva, že v krajine pôvodu existuje ozbrojený konflikt v zmysle článku 15 písm. c) tejto smernice.
- 130 V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť, že právo Únie spočíva na základnom predpoklade, podľa ktorého každý členský štát zdieľa so všetkými ostatnými členskými štátmi určitý súbor spoločných hodnôt, na ktorých je Únia založená, ako je to spresnené v článku 2 ZEÚ, a uznáva, že ostatné členské štáty s ním tieto hodnoty zdieľajú. Z tohto predpokladu vyplýva a je ním odôvodnená existencia vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi v uznávanie týchto hodnôt, a teda aj v dodržiavanie práva Únie, ktoré tieto hodnoty vykonáva, ako aj v skutočnosť, že ich jednotlivé vnútroštátne právne poriadky sú spôsobilé poskytnúť rovnocennú a účinnú ochranu základných práv uznaných v Charte, najmä v jej článkoch 1 a 4, ktoré zakotvujú jednu zo základných hodnôt Únie a jej členských štátov (rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i., C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 83, ako aj citovaná judikatúra), a to konkrétne ľudskú dôstojnosť, ktorá zahŕňa okrem iného zákaz neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania.
- 131 Zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi má v práve Únie zásadný význam, najmä pokiaľ ide o priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktorý Únia tvorí a na základe ktorého Únia v súlade s článkom 67 ods. 2 ZFEÚ zabezpečuje absenciu kontrol osôb na vnútorných hraniciach a tvorí spoločnú politiku v oblasti azylu, prístahovalectva a kontroly vonkajších hraníc, ktorá sa zakladá na solidarite medzi členskými štátmi a ktorá je spravodlivá voči štátnym príslušníkom tretích krajín. V tomto kontexte zásada vzájomnej dôvery ukladá každému z týchto štátov, aby vychádzal z toho, že okrem prípadu existencie výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržiavajú právo Únie, a osobitne základné práva uznané právom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i., C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 84, ako aj citovanú judikatúru).

- 132 Preto sa v rámci spoločného európskeho azylového systému musí uplatniť domnienka, že zaobchádzanie so žiadateľmi o medzinárodnú ochranu v každom členskom štáte je v súlade s požiadavkami Charty, Dohovoru o právnom postavení utečencov, podpísaného 28. júla 1951 v Ženeve, ako aj Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 82, ako aj citovanú judikatúru), a že zákaz priameho a nepriameho vyhostenia alebo vrátenia, tak ako je tento výslovne stanovený v článku 9 smernice o konaniach, je v každom z týchto štátov dodržiavaný.
- 133 Nemožno však vylúčiť, že fungovanie tohto systému sa bude v praxi stretávať s veľkými ťažkosťami v konkrétnom členskom štáte, a teda by existovalo vážne riziko toho, že sa so žiadateľmi o azyl v tomto členskom štáte bude zaobchádzať spôsobom nezlučiteľným s ich základnými právami (rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i., C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 86, ako aj citovaná judikatúra).
- 134 Ako už Súdny dvor rozhodol, na základe článku 4 Charty je povinnosťou členských štátov vrátane vnútroštátnych súdov, aby neodovzdali žiadateľa o azyl do zodpovedného členského štátu, ktorý bol určený v súlade s nariadením Dublin III, pokiaľ nemôžu nevedieť, že systémové chyby azylového konania a podmienok prijímania žiadateľov o azyl v tomto členskom štáte predstavujú vážne a preukázané dôvody domnievať sa, že žiadateľ bude vystavený skutočnému riziku neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle tohto ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 85, ako aj citovanú judikatúru).
- 135 Súdny dvor spresnil, že toto odovzdanie je vylúčené, pokiaľ takéto riziko vyplýva zo systémových chýb v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu v členskom štáte v čase jeho odovzdania alebo následne po tomto odovzdaní. V dôsledku toho je na účely uplatnenia uvedeného článku 4 irelevantné, či je dotknutá osoba vystavená vážnemu riziku neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania z dôvodu jej odovzdania do zodpovedného členského štátu v zmysle nariadenia Dublin III v čase samotného odovzdania, v priebehu azylového konania alebo po jeho skončení (rozsudok z 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, body 87 a 88).
- 136 V tomto ohľade, pokiaľ vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní, má k dispozícii dôkazy predložené dotknutou osobou s cieľom preukázania existencie takéhoto rizika, tento súd je povinný na základe objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných informácií, ako aj s ohľadom na štandard ochrany základných práv zaručený právom Únie, posúdiť reálnosť existencie systémových alebo všeobecných chýb, ktoré sa týkajú niektorých skupín osôb (rozsudok z 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 90).
- 137 V prejednávanej veci sa s výhradou overení, ktorých vykonanie prináleží vnútroštátnym súdom vo veciach C-254/21, C-297/21 a C-315/21 nezdá, že by DG, XXX.XX alebo PP namietali existenciu takýchto chýb vo vzťahu k členským štátom, ktoré boli určené ako zodpovedné za posúdenie ich žiadosti o medzinárodnú ochranu v týchto troch veciach.
- 138 Okrem toho v rozsudku zo 16. februára 2017, C. K. a i. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127), Súdny dvor v podstate konštatoval, že článok 4 Charty treba vykladať v tom zmysle, že aj keď neexistujú závažné dôvody domnievať sa, že v členskom štáte zodpovednom za posúdenie žiadosti o azyl existujú systémové chyby, na toto ustanovenie sa možno odvolávať v prípade, že nie je vylúčené, že

v danom prípade odovzdanie žiadateľa o azyl v rámci nariadenia Dublin III so sebou prináša skutočné a preukázané riziko, že tento žiadateľ bude z tohto dôvodu vystavený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu v zmysle uvedeného článku.

- 139 Treba však zohľadniť skutočnosť, že tak ako vyplýva z bodu 96 tohto rozsudku, vo veci, v ktorej bol tento rozsudok vydaný, bolo skutočné a preukázané riziko toho, že odovzdanie dotknutej osoby by túto osobu vystavilo neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu, spojené s rizikom podstatného a nenapraviteľného zhoršenia jej zdravotného stavu, keďže táto osoba trpela osobitne závažným psychickým a fyzickým ochorením. S výhradou overení zo strany vnútroštátnych súdov vo veciach C-254/21, C-297/21 a C-315/21 sa pritom žiadny zo žalobcov v týchto veciach nenachádza v porovnateľnej osobnej situácii.
- 140 Naopak rozdielne posúdenie úrovne ochrany, ktorú môže žiadateľ požívať v krajine svojho pôvodu na základe článku 8 smernice o oprávnení, alebo existencie vážneho a individuálneho ohrozenia života občana alebo osoby z dôvodu všeobecného násillia v situáciách medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu podľa článku 15 písm. c) tejto smernice, a to zo strany žiadajúceho členského štátu na jednej strane a zodpovedného členského štátu na druhej strane, nie je v zásade na účely preskúmania platnosti rozhodnutia o odovzdaní relevantné.
- 141 Tento výklad je totiž jediným výkladom, ktorý je zlučiteľný s cieľmi nariadenia Dublin III, ktorého zámerom je najmä stanoviť jasnú a uplatniteľnú metódu určovania zodpovedného členského štátu a zabraňovať sekundárnym pohybom žiadateľov o azyl medzi členskými štátmi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. decembra 2011, NS, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, bod 84, ako aj z 2. apríla 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 77). Tieto ciele bránia tomu, aby súd, ktorý preskúmava rozhodnutie o odovzdaní, z vecného hľadiska posudzoval riziko vyhostenia alebo vrátenia v prípade návratu. Tento súd musí totiž považovať za nespochybniteľnú tú skutočnosť, že príslušný azylový orgán zodpovedného členského štátu správne posúdi a určí riziko vyhostenia alebo vrátenia, a to pri dodržaní článku 19 Charty, a že štátny príslušník tretej krajiny bude mať v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z článku 47 Charty k dispozícii účinné opravné prostriedky na prípadné napadnutie rozhodnutia uvedeného orgánu v tejto súvislosti.
- 142 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti treba na prvú až tretiu otázku vo veci C-254/21, druhú otázku vo veci C-297/21 a tretiu otázku vo veci C-315/21 odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 a článok 3 ods. 2 druhý pododsek nariadenia Dublin III, v spojení s článkom 27 tohto nariadenia, ako aj s článkami 4, 19 a 47 Charty, sa má vykladať v tom zmysle, že súd žiadajúceho členského štátu, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní, nemôže preskúmať, či v dožiadanom členskom štáte existuje riziko porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia, ktorému by bol žiadateľ o medzinárodnú ochranu vystavený v nadväznosti na jeho odovzdanie do tohto členského štátu alebo v dôsledku tohto odovzdania, pokiaľ tento súd nezistí, že v dožiadanom členskom štáte existujú systémové chyby v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o medzinárodnú pomoc. Názorové rozdiely medzi orgánmi a súdmi žiadajúceho členského štátu na jednej strane a dožiadaného členského štátu na druhej strane, týkajúce sa výkladu hmotnoprávných podmienok na priznanie medzinárodnej ochrany, nezakladajú existenciu systémových chýb.

O štvrtej otázke písm. a) vo veci C-254/21 a prvej otázke vo veci C-297/21

- 143 Týmito otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátne sudy vo veciach C-254/21 a C-297/21 v podstate pýtajú, či sa má článok 17 ods. 1 nariadenia Dublin III v spojení s článkom 27 tohto nariadenia, ako aj s článkami 4, 19 a 47 Charty vykladať v tom zmysle, že súd členského štátu, ktorý prijal rozhodnutie o odovzdaní, na ktorý bol podaný opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu, môže, či dokonca musí vyhlásiť tento členský štát za zodpovedný v prípade, že tento štát nesúhlasí s posúdením dožiadaného členského štátu, pokiaľ ide o prípadné vyhostenie alebo vrátenie dotknutej osoby.
- 144 V tejto súvislosti teba pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Dublin III žiadosť o medzinárodnú ochranu posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole III tohto nariadenia označený ako zodpovedný.
- 145 Odchylne od tohto článku 3 ods. 1 uvedeného nariadenia však článok 17 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje, že každý členský štát môže rozhodnúť, že posúdi žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú mu podal štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, dokonca aj keď mu podľa kritérií stanovených v tomto nariadení neprislúcha zodpovednosť za takéto posúdenie.
- 146 Zo znenia článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III jasne vyplýva, že toto ustanovenie má fakultatívnu povahu, keďže ponecháva na úvahu každého členského štátu, aby rozhodol, či pristúpi k posúdeniu žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorá mu je predložená, hoci podľa kritérií na určenie zodpovedného členského štátu definovaných v tomto nariadení nie je povinný vykonať toto posúdenie. Uplatnenie tejto možnosti navyše nepodlieha nijakej osobitnej podmienke. Cieľom tejto možnosti je umožniť každému členskému štátu, aby v závislosti od politických, humanitárnych alebo praktických aspektov suverénne rozhodol, že sám preskúma žiadosť o medzinárodnú ochranu, aj keď za takéto preskúmanie nie je zodpovedný na základe kritérií definovaných uvedeným nariadením (rozsudok z 23. januára 2019, M. A. a i., C-661/17, EU:C:2019:53, bod 58).
- 147 Vzhľadom na rozsah voľnej úvahy takto priznanej členským štátom, dotknutému členskému štátu prináleží, aby stanovil okolnosti, za akých chce využiť možnosť priznanú ustanovením o práve vlastného uváženia upraveným v článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III a sám preskúmať žiadosť o medzinárodnú ochranu, za ktorú nie je zodpovedný na základe kritérií definovaných v tomto nariadení (rozsudok z 23. januára 2019, M. A. a i., C-661/17, EU:C:2019:53, bod 59).
- 148 V tejto súvislosti treba uviesť po prvé to, že z čisto fakultatívnej povahy ustanovení článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III a z diskrečnej povahy právomoci, ktorú tieto ustanovenia priznávajú žiadajúcemu členskému štátu, vyplýva, že tieto ustanovenia v spojení s článkom 27 tohto nariadenia a článkami 4, 19 a 47 Charty nemožno vykladať v tom zmysle, že by súdu tohto členského štátu ukladal povinnosť vyhlásiť tento členský štát za zodpovedný z dôvodu, že tento štát nesúhlasí s posúdením dožiadaného členského štátu, pokiaľ ide o riziko vyhostenia alebo vrátenia dotknutej osoby.
- 149 Po druhé z bodu 142 tohto rozsudku vyplýva, že súd žiadajúceho členského štátu, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní, nemôže preskúmať riziko porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia dožiadaným členským štátom, ktorému by bol žiadateľ

o medzinárodnú ochranu vystavený v nadväznosti na jeho odovzdanie do tohto členského štátu alebo v dôsledku tohto odovzdania, pokiaľ v uvedenom členskom štáte neexistujú systémové chyby v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu.

- 150 Súd žiadajúceho členského štátu preto nemôže ani zaviazat tento členský štát na to, aby uplatnil ustanovenie o práve vlastného uváženia upravené v článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III z dôvodu, že v dožiadanom členskom štáte existuje riziko porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia.
- 151 Po tretie, ak by sa preukázali systémové chyby v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu v dožiadanom členskom štáte v čase odovzdania alebo následne po ňom, zodpovednosť žiadajúceho členského štátu by bola založená na článku 3 ods. 2 nariadenia Dublin III, a teda v takom prípade by nebolo opodstatnené, aby žiadajúci členský štát uplatnil článok 17 ods. 1 tohto nariadenia.
- 152 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti treba na štvrtú otázku písm. a) vo veci C-254/21 a na prvú otázku vo veci C-297/21 odpovedať tak, že článok 17 ods. 1 nariadenia Dublin III v spojení s článkom 27 tohto nariadenia, ako aj s článkami 4, 19 a 47 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že súdu žiadajúceho členského štátu neukladá povinnosť vyhlásiť tento členský štát za zodpovedný v prípade, že tento štát nesúhlasí s posúdením dožiadaného členského štátu, pokiaľ ide o riziko vyhostenia alebo vrátenia dotknutej osoby. V prípade, že neexistujú systémové chyby v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu v dožiadanom členskom štáte v čase odovzdania alebo následne po ňom, súd žiadajúceho členského štátu nemôže tento žiadajúci členský štát zaviazat ani na to, aby on sám posúdil žiadosť o medzinárodnú ochranu na základe článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin III z dôvodu, že podľa názoru tohto súdu existuje v dožiadanom členskom štáte riziko porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia.

O štvrtej otázke písm. b) vo veci C-254/21

- 153 Vzhľadom na odpoveď na štvrtú otázku písm. a) vo veci C-254/21 a na prvú otázku vo veci C-297/21 nie je potrebné odpovedať na štvrtú otázku písm. b) vo veci C-254/21.

O trovách

- 154 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

- 1. – Článok 4 písm. 1) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, a**

♦ článok 29 nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 603/2013 z 26. júna 2013 o zriadení systému Eurodac na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie nariadenia (EÚ) č. 604/2013 a o žiadostiach orgánov členských štátov na presadzovanie práva a Europolu o porovnanie s údajmi v systéme Eurodac na účely presadzovania práva a o zmene nariadenia (EÚ) č. 1077/2011, ktorým sa zriaďuje Európska agentúra na prevádzkové riadenie rozsiahlych informačných systémov v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti,

♦ sa majú vykladať v tom zmysle, že:

♦ povinnosť poskytnúť informácie, ktoré sú v nich upravené, predovšetkým spoločný informačný materiál uvedený v prílohe X k nariadeniu Komisie (ES) č. 1560/2003 z 2. septembra 2003, ktoré ustanovuj[e] podrobné pravidlá na uplatňovanie nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov, existuje tak v rámci prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v rámci postupu prevzatia, ktoré sú uvedené v článku 20 ods. 1 a v článku 21 ods. 1 nariadenia č. 604/2013, ako aj v rámci následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v situácii uvedenej v článku 17 ods. 1 nariadenia č. 603/2013, ktoré môžu viesť k postupom na prijatie späť uvedeným v článku 23 ods. 1 a v článku 24 ods. 1 nariadenia č. 604/2013.

– Článok 5 nariadenia č. 604/2013

♦ sa má vykladať v tom zmysle, že:

♦ povinnosť uskutočniť osobný pohovor, ktorý je v ňom upravený, existuje tak v rámci prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v rámci postupu prevzatia, ktoré sú uvedené v článku 20 ods. 1 a v článku 21 ods. 1 rovnakého nariadenia, ako aj v rámci následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu a v situácii uvedenej v článku 17 ods. 1 nariadenia č. 603/2013, ktoré môžu viesť k postupom na prijatie späť uvedeným v článku 23 ods. 1 a v článku 24 ods. 1 nariadenia č. 604/2013.

– Právo Únie, predovšetkým články 5 a 27 nariadenia č. 604/2013,

♦ sa má vykladať v tom zmysle, že:

♦ bez toho, aby bol dotknutý článok 5 ods. 2 tohto nariadenia, na základe opravného prostriedku, ktorý je podaný proti rozhodnutiu o odovzdaní podľa článku 27 tohto nariadenia a v ktorom sa namieta neuskutočnenie osobného pohovoru podľa uvedeného článku 5, musí dôjsť k zrušeniu tohto rozhodnutia o odovzdaní, ibaže vnútroštátna právna úprava dotknutej osobe umožňuje v rámci konania o uvedenom opravnom prostriedku osobne vyjadriť všetky svoje tvrdenia proti uvedenému rozhodnutiu pri vypočutí, ktoré spĺňa podmienky a záruky uvedené v tomto článku 5, a tieto tvrdenia nie sú spôsobilé viesť k zmene tohto rozhodnutia.

– Právo Únie, predovšetkým články 4 a 27 nariadenia č. 604/2013, ako aj článok 29 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 603/2013,

♦ sa má vykladať v tom zmysle, že:

♦ ak sa osobný pohovor podľa článku 5 nariadenia č. 604/2013 uskutočnil, ale spoločný informačný materiál, ktorý sa má dotknutej osobe poskytnúť v rámci plnenia informačnej povinnosti stanovenej v článku 4 tohto nariadenia alebo v článku 29 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 603/2013, poskytnutý nebol, vnútroštátny súd, ktorý je poverený posúdením zákonnosti rozhodnutia o odovzdaní, môže toto rozhodnutie zrušiť len vtedy, keď vzhľadom na skutkové a právne okolnosti, ktoré sú špecifické pre prejednávajúcu vec, usúdi, že napriek tomu, že došlo k uskutočneniu osobného pohovoru, neposkytnutie spoločného informačného materiálu skutočne pripravilo túto osobu o možnosť uplatniť svoje tvrdenia v takom rozsahu, že správne konanie voči nej mohlo dospieť k inému výsledku.

2. Článok 3 ods. 1 a článok 3 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 604/2013 v spojení s článkom 27 tohto nariadenia, ako aj s článkami 4, 19 a 47 Charty základných práv Európskej únie,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

súd žiadajúceho členského štátu, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní, nemôže preskúmať, či v dožiadanom členskom štáte existuje riziko porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia, ktorému by bol žiadateľ o medzinárodnú ochranu vystavený v nadväznosti na jeho odovzdanie do tohto členského štátu alebo v dôsledku tohto odovzdania, pokiaľ tento súd nezistí, že v dožiadanom členskom štáte existujú systémové chyby v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o medzinárodnú pomoc. Názorové rozdiely medzi orgánmi a súdmi žiadajúceho členského štátu na jednej strane a dožiadaného členského štátu na druhej strane, týkajúce sa výkladu hmotnoprávnych podmienok na priznanie medzinárodnej ochrany, nezakladajú existenciu systémových chýb.

3. Článok 17 ods. 1 nariadenia č. 604/2013 v spojení s článkom 27 tohto nariadenia, ako aj s článkami 4, 19 a 47 Charty základných práv,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

súdu žiadajúceho členského štátu neukladá povinnosť vyhlásiť tento členský štát za zodpovedný v prípade, že tento štát nesúhlasí s posúdením dožiadaného členského štátu, pokiaľ ide o riziko vyhostenia alebo vrátenia dotknutej osoby. V prípade, že neexistujú systémové chyby v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu v dožiadanom členskom štáte v čase odovzdania alebo následne po ňom, súd žiadajúceho členského štátu nemôže tento žiadajúci členský štát zaviazat' ani na to, aby on sám posúdil žiadosť o medzinárodnú ochranu na základe článku 17 ods. 1 nariadenia č. 604/2013 z dôvodu, že podľa názoru tohto súdu existuje v dožiadanom členskom štáte riziko porušenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia.

Podpisy